

לְדָרְתֵיכֶם וַעֲשֵה אֲשֵה רִיחַנִיחַת
לְיְהוָה כַּאֲשֶׁר תַּעֲשֹׂו בֶן יְעַשָּׂה:
שֶׁ הַקְּדָל חֶקֶת אַחַת לְכֶם וְלֹגֶר הַגֵּר
חֶקֶת עַוְלָם לְדָרְתֵיכֶם כְּכֶם בְּגַר יְהִי
לִפְנֵי יְהֹוָה: שֶׁ תֹּרֶה אַחַת וּמִשְׁפָט
אֶחָד יְהִי לְכֶם וְלֹגֶר הַגֵּר אַתֶּכֶם: פ
שְׁשָׁה וַיֹּדְבֵר יְהֹוָה אֶל־מֹשֶׁה לִאמְרָה: →
חֶדְבָּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
בְּבָאֶכֶם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַנְתָּא מַבְיא
אַתֶּכֶם שְׁמָה: שֶׁ וְהִי בְּאַכְלָכֶם מִלְחָמָם
הָאָרֶץ תְּרִימוּ תְּרוֹמָה לְיְהֹוָה:
בְּרִאשִׁית עֲרָשָׂתֶכֶם חֶלֶת תְּרִימוּ

לקט בהור

(טו) ר"ל פ"ז פירושו כמשמעותו סגדות סגדה ב' הדריש
זה נוה טהרות כוגן ונגר מלמת, קאילו לה חמל זום דגר נגר
שלומוד טהורת ממנה, מה חמל זום כ"ג מתיימת כוגן
פייטווקן בגיר, ולפ"ז מיתמר טול שסיטה לו חמל נכס בגיר,
מה השם רלהות עזקן דרכן ולפ"ז העדרי, שאגס אללינו לדלה
רק דגר חמץ חעפ"כ חמל ב' פערמיס כ"ג, טהון לרן
שלומוד גן ב' להלן מילוט ליק מילוט לנו כ', וכן
יזטפטע צוינטו שיק לחמל טנדולוי חלך עמק גמלומדה חמי
ועמי וקוקי לי שנוגע נך כללו גגע צי, מ"ל ט"ל נ"ל חמה
כמוני ענק כעמי (noch"י), וכלי טהו יקיה לך וא קתירה
למה שפירות רכינו בס נפסוק כן כ' עי"ט מה שפירותנו
זהו: טז) נזוחנס מממע מיד נזוחנס לה כן לי מנהו
(ג"א): יז) לפקט בכוון רכינו דוה צלול מיד כטחנכו
חלו מלהמתה, טס עלו מן קירין בעצור מהדק ייכון ולו
חלו מעזוב קהירן (ממנולא מדקה) רק גט"ז צו לחמל
הקרנום קעומל (מ"ל), עוד לפקט הסוגה דזוקה מלוחמא,
חכל נמס טנהפה נמ"ל פועל מהלה דחויריהם
(נח"י): ייח) מלצון לשכה כטהערנו מיס עס קמת, ור"ל צוזוקה מהר קלייטה, חכל
ספיטס מלה מן סקמם חיין מלמו מל (נח"י): יט) וזה מכינוי כל עריקותים פירוקו עיקת כלכתה, וזהו המלצר
מזכג חוללי סמן, כלומר טיעור סקון סקיה עומר וכמיג (סמות ט"ז ל'יו) ובעומר עריריות וטלפה כי, והטפה ג' סלון,
וסקלת טסה קניין, ובקד ד' לגונ, וטלוג צקה צליים, מ"ל הטפה תל"ג צייס, וערילומו מ"ג וחומט (רא"מ): כ) שאר

אונקלוז

ויעבר גרבו רטתקבּ גרעיא
גרים יי' במא רי טעברון בון
יעבר: ש קהילא קייא חד קבון
ולגיירא דיתנער קים עס
קדרכון כוותבן בניירא דרייא
גרם יי' ש אורייתא חרוא ודריא
חד יתי קבון ולגיירא דיתנער
עמכובן יי' ומיל יי' עם משה
לטמרא: יה מלל עם בני ישראל
ויתמר להו במערכון לאראעא רי
אנא מעל יתבון למתמן: ש וויה
במייכבן מלחמא לאראעא
תפרקון אפרושטא גראם יי'
כ ריש אצוחוכון מהתא תפרקון

גנתרא
רפליא
ויתמרא
גראן
אי ברין
זרברא
בעניא
ברין
יג בל
אלין
ברעה
עמכובן
דריבון

: ריח.
ין לינו
לשנה.
ס ומס
ס וווס
: מספר
צעשו.
בכמאות
מ"ל זא
זוקה לו
ז, וויס
ציין זס
כל מלהן
זון קפנא
זין זכר
זאי זלה
וות להן
למה, פוקיס
לס פיי
קרננות
אנל הא

רש"י

מספרם כל נסכים: (טו) בכם בגיר. כמותכם כן
గלי", וכן דרך נeken עכירות, (גמ"ל י"ג): בין כ' כלון
מלוס, כן להן מלוס, כמווי כמעוך כטמי כעמך
(ו"ה י"ג): (ו"ה) בבאכם אל הארץ. מסוכ נויח
וז מל כלוחות צבופור, סכטולס נלהמר כי חבל כי
תפלו לפיך כוון למדות זו מזו, וכיון ספרט נך
(כחות) כוותת מון (וינטס י"ג) טהיריה חלה ללח
ירופך ויטיבך להר כוון כן, חלך זו נלהמר נך
גנולקס (ט) מנטננסו נך וולכלו מלחה"י נתחייב
חלב (פסח): (כ) ראשית ערדתכם. כמתלטמו (ט)
כדי טיסותיכס* טהות רגילין ללוט גמזרלי",
וכמה כי (פמיה ע"ז י"ט) ווינו צעומו טומר גלגולות
(וישעו מ"ג צוינס ווומס צוינס) (שיינון פ"א) הרימו
מרחציפה, כלומר קודס מהלכלו ממניכי רוחית
חולקס* חלב לחתם (ממניכ) תרימו תרומה נקס כ':
חולת. טורטינ"ל צלע":

שינוי נוחאות. עיטוכם. חלקה.

תשתקון ולא
פוך־יא האין
משה: כי תכל
בירא רמשה מן
ולה לא לדרכו:

ככתוב מילג'ן. סלמוד לומר כי מכך יוכלו ככל במאן פורק נול ומפפ' פורק זה עולמי עבדות כוכזין. מששה. המכון כ"ג) למלה 7 ס"ב ו"ג: (כג) א' במולדת געניזה זוככל מוכ שמתנו נווכ כ' וכלה עשותה לשוג טזיריך זו נעל ור' שני ניטחאות' שמען. הgeom' גהוילוות למ' וווע נעל. דידי מטה לאקע'ה וווע ע"י מתקיימו ב' סלטונג זימד הס מוקץ ט לאטנט נומל

בורי כוונת
מגמות נטה, כי
היה כל כמוני
ענכם על כל ו
כ' היליכס, וו

רלט) נמצן מז'

תרומה בתרומות גרען בן תריימן אתחיה:
בָּא מראשית ערטתיכם הטענו ליהוה
תרומה לדרכיכם ס. יג' תשנו ולא

ב-ט

אור החיים

בב. ובו מטבחו ולמ' חטפו וגוו. ר' ז"ל חומיו (כוניות ח') סכטוג זס מדכט בעוזד מעדוווקס גראטה טヅה לומר טכטועזד ענודס זוס עזוזה זוק, וו' זו כפל חוממו ה'ת כל קמניות וגוו

(3)

גָּדָא חַיְר וְטֶעַמִּיה
יְיַמְלֵי עַוְרָמָא מַנ
יַחֲבֹן בְּמַרְבָּרָא בָּא
צָלוּתִית תְּךָא וּבָ
לְהַרְיכָוּן: לְכָמָ
לְה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲ
מַנְאָא אֲכָלוּ עַד רָא

סַפֵּר לְיִוס סַהְלִי נְטָ"
וַיַּסְנוּת סַמְנָמָמָת הַ
אָרֶץ גַּוְשָׁבָת. לְמַלְלָ
וּמוֹגָה שְׁנָמָלָה (לְכִילָּ
וּטְבָמָה יְמָמָל רַ"ל מִוּזָ
סַיְלָן וְסַטְעָנָתָם מוּתָ
סַפְקָסָמָן מַלְלָד וְגַמְמָיָ
(וַיַּסְעַט ס' יְהָ) וַיַּהֲלֵל

מַמְנוּ נַמְמָמָת נַמְמָל עַל דָּרָן
(לְגַ) לְפָנֵי הָ. לְמַמְנוּ
וּמַמְ"כָ מַמְמָנָה לְפִי קָטָ
לְמַמְלָ (לְדָר) כַּאֲשֶׁר צָוָ
צָעַנְפָס פִּיטָס לוּ סַכְוָנָה.
לְכִילָוֹג מַמְמָה מִקְמוֹת
לְכִילָעָה וְלְמַמְ"כָ כְּלָפָר
לְמַמְלָל זְלָעָג גַּדְלָמָל עַגְלָן וְלְיַיְעָן
לְקִילָיס לְכִילָוֹג כְּלָפָר גַּוָּ
כַּמְיָכָבָר יְהָ ס' הַלָּ
מַשָּׁה. עַכְלָיָה לְיַטְזָוָן
הַלְּקִילָמָה שָׁהָוָן לְמַמְלָל
עַסְפָקָוָן צְמוֹרָה יְמַפְּלִיקָוָן
וְעַזְזָוָן כַּמְיָכָבָר יְהָ ס' הַ
מַקְלָה וְסַעַד אַנְגָּבָה מַמְנוֹן,
הַכִּילָוֹג כַּמְשָׁמָעוֹת סַמְקָן
כְּלָפָר יוֹנִי רַיְהָלְקִי עַכְלָ
הַנְּדָדוֹת. גַּלְיַי לְפָנֵי ס'
סַמְלָוָן, וְגַמְלָל דְּסָחוֹן
הַקְּלִינָגָוָת צְנַמְטָהָן, כַּמְוָיָ
סַמְוָמָה מַוָּן הַמְּיַלָּל וְ
חַלְלָה לְפָרִיקָה טְעַמִּים, וְ

גָּדָל לְבָנָו וְטֶעַמוֹ בְּצִפְיָחָת בְּדָבָשׁ: וְיֹאמֶר מֹשֶׁה
זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהָוָה מְלָא הַעֲמָל מִמְּנָזָה
לְמִשְׁמָרָת לְדָרְתֵיכֶם לְמַעַן | יְרָא אֶת־הַלְּחָם
אֲשֶׁר הָאֲכָלָתִי אֶתְכֶם בְּפִידָבָר בְּהַזִּיאָי אֶתְכֶם
מִאָרֶץ מִצְרָיִם: וְיֹאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קָח
צְנַצְנָת אֶחָת וְתַזְנִשְׁמָה מִלְאָהָעָמָר מַן וְהַנֶּחֶת אֶתְזָה
לְפָנֵי יְהָוָה לְמִשְׁמָרָת לְדָרְתֵיכֶם: כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהָוָה אֶל־מֹשֶׁה וְיַעֲנֵהוּ אַהֲרֹן לְפָנֵי הַעֲדָת
לְמִשְׁמָרָת: וְיַבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲכָלוּ אֶת־הַמִּן אֶרְבָּעִים
שְׁנָה עַד־בָּאָם אֶל־אָרֶץ נֹשְׁבָת אֶת־הַמִּן אֲכָלוּ
עַד־בָּאָם אֶל־קָצָה אָרֶץ בְּגַעַן: וְהַעֲמָר עַשְׁרִית →

תוֹ"א בְּדָבָשׁ. יוֹמָה סָס: (לְגַ) וְתַזְנִשְׁמָה. יוֹמָה נְכָ: הַלְּוָתָה יְהָ. סָס וְטָס לְדָרְתֵיכֶם. סָס וְטָס
וְטָס (לְהָ) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל. קִידּוֹתָן לְמַ. (לְלָ) וְהַעֲמָר. עַירְיוֹנִין פָּנָ:

רְשָׁ"י

גָּדָל בָּנָן. עַכְבָּר שְׁמָנוֹ קְוַלְיִינְדָּרִי (קְוַלְיִינְדָּעָר) וּרְעָבָר שְׁלָו עַגְול וְלְיַיְעָן וְסַמְנָן סַיְסָה לְגַנְעָן וְלְיַיְעָן
נַמְמָל זְלָעָג גַּדְלָמָל עַגְלָן כְּלָפָר סַיְסָה וְסַוְתָּה לְגַנְעָן: כְּצִפְיָחָת. נַקְקָה שְׁמָנָגָן זְמָוּמָה גַּדְלָמָל
וְקִוְיָין לוּ הַמְּקִילִיטִין כְּלָפָן וְסַוְתָּה מְרָגָן אַלְמָנָקָלָם: (לְבָ) לְמִשְׁמָרָת. גַּמְנָה: לְדָרְתֵיכֶם.
צִימִי יְלִמְיָסוּ כְּסִיקָה יְלִמְיָסוּ מַוְלִים לְמַס הַיְן הַמָּס עַוְקִיסָּה צְמוֹרָה וְסַטְעָנָתָם גַּמְמָלָמָנוּ
וְעַמְמָוקָן צְמוֹרָה מַלְיכָן נַמְפְּלִינָם סַוְנָה לְסַס גַּנְגָּמָת סַמְמָרָה לְסַס הַמָּס רְלָוָר ס' (יְלִמְיָ) צִ'
לְיַיְעָן זְלָעָג הַלָּמָל הַלָּמָל לְרוֹזָה נַמְפְּלִינָם הַצְּוָתִיכָס הַלְּכָה שְׁלָמָה יְהָ זְלָעָן לְסַמְקָס תְּאַכְּלָן מַוָּן
לְיַיְלָהָיו: (לְגַ) צְנַצְנָת. גַּלְמָתָה כָּל מַלְמָת כְּמָרְגָּמוֹ: וְהַנֶּחֶת לְפָנֵי הָ. פְּלִי הַמְּלָוָן וְלָמָל נַמְלָמָר
מַקְלָה וְסַעַד אַנְגָּבָה מַמְנוֹן צְנַכְּמָבָה כָּלָן צְפָלָתָה טָמָן: (לְהָ) אֶרְבָּעִים שְׁנָה. וְסַלְמָן
הַעֲמָקָד רְבָר

נַרְקָב וְנוּפָד: (לְבָ) וְיֹאמֶר מֹשֶׁה. נַלְלִי הַרְלָלָן
בְּהַזְוּעָס מַוָּס מַוְקָל וְטוּכָה לְמַקִּילָת סַמְוָלה,
מוֹזָה צְוָה ס' לְסַגְנָם לְמַמְלָמָת מַלְלָמָת שְׁעָמָר לְסַלְלָמָת
לְזָוּוֹת כַּי קְקָנָס מַקְיָעָע לְיַיְעָן צְנוֹתָן נַפְטוֹ לְמַקִּילָת
סַמְוָלה, וְלְעַזָּג שְׁלָעָן צְהֻופָן גַּעַלָּה כָּס צִיטָה
כְּמַלְלָמָה גַּי יְמָמָה מַוָּה הַלָּל נַמְלָלָיָן מַן, וּמַס"ה
חַי צִ' מַעְנִים פְּלִקָה חַי [טַ] צְטָפָלָל מַטָּה
יַלְדָה, צְמָהָה מַמְנָן נַפְטוֹ סַטְעָנָיָה, וּמַקִּילָס

ח'יאַן גַּזְעָק 320
הַוְּאָה צְעָגָה וְזַיְזָה

האיפה הוא: פ' שביעי ז' י' יסעו כל-עדת בני-ישראל ממדבר-סין למסעיהם על-פי יהוה ויהנו בראפידים ואין מים לשחת העם: ד' וירב העם עם-משה ויאמרו לנו לנו מים ונשתח ויאמר לכם משה מה-ת Ribon עמי מה-ת נסן את יהוה: ויצמא שם העם למים וילן העם על-משה ויאמר למה זה העליתנו ממצרים להמית את ואת-בני ואת-מקני בצמא: ד' ויצעק משה אל-יהוה לאמר מה אעשה עם הזה עוד מעט ויסקלני: ה' ויאמר יהוה אל-משה עבר לפניו העם ווקח אתה מזקני ישראל ומטה אשר הבית בו

העמק דבר
מגדרין נט: בראפדיים. מיכלון קג. נכלות ט: ויהנו ברפדיים. עלכין טו. (ב) וירב העם עט. טט: (ה) ומטר אשר. צו נזון"א: (א) ברפדיים. מיכלון קג. נכלות ט: ויהנו ברפדיים. עלכין טו. (ב) וירב העם עט. טט: (ה) ומטר אשר.

(א) ויסעו כל עדת זgor. נל כמו שסיא
וממיהלט למכינ' ויקשו מילוט ויכנע כל עדת צי
דאכלהלן וגוי, דמגואר מוש אנטקמיהה נל סיא נימפ
ככמיהה כל עלייל, המכ לממעס מלדנאל סין נל נמפלדרו
בכל פדרן. וכגעס חוליו לרלו צלע ימלהו מן נל ס
מנכבי קמאנס צנס מאה, נו מסוס אנטקלו מווה
טנטזם ומוארו מלפדרו וו, כדי קען מל מיהה נימפ

התעוורנות אל הכוונה, כי בכה הקולות יסיר האדם מלבו מחשבת שאר עסקי העולם ולא יתן לב באורה שעה כי אם בדבר הקרבן, ומה ארין וידוע זה לכל אשר הטה אוון לשמוע חוצרות וקהל שופר בכוונה.

מדיני המצוה, מה שאמרו זכרונם לברכה במסכת מנחות [כ"ח ע"א] שהחוצרת הייתה באהה מן העשת של כספ' כמו שבא בכטוב, ומשהר מני מתחכות פסולה. ומה שאמרו זכרונם לברכה [ערכין י"ג ע"א] שאין פוחתין לעולם במקדש משתי החוצרות, ולא מוסיפין על מאה ועשרים. יותר פרטיה מבוארן בספריו [בhauloth פיסקא ע"ז] וראש השנה [כ"ו ע"ב]. וגם כן במסכת

חנינה [י"ט ע"א] ביארו שאנו מצוין בתקיעת החוצרות בעת הזרה.

ונוהגת מצווה זו בזמן הבית, בכהנים שעליהם המצוה לתקוע בחוצרות, וכענין שכותב בהן במסע המהנות [שם, ח'] ובני אהרן הכהנים יתקעו בחוצרות. ושמא תאמיר לא היו תוקעין הם על הקרבן אלא הלויים [מפני שהן כלי ניגון], אינו כן, שהרי בפירוש אמרו במסכת תמיד פרק

שביעי [מ"ג] נתנו לו יין לנסך, הסגן עומד על הקרן והסודרין בידו, ושני כהנים עומדים על שלחן החלבים ושתי החוצרות בידם תקעו והריעו ותקעו. הרי נtabאר שעיל כהנים נעשית מצווה זו, ושהיא מצווה תמידית

להן, כלומר שבכל יום היו תוקעין ולא ביום מועד וראש חדש בלבד.

אבל ראיתי להרמב"ם ז"ל שכותב [פ"ג מכליה המקדש הל' ח'] ביום המועד,

כולן ובראשי חדשם היו הכהנים תוקעין בחוצרות ולהלויים אומרים שירה,

נראה מדבריו שעדתו בשאר הימים אף הלוים תוקעין בחוצרות.

ואם עברו על זה הכהנים ולא תקעו בשעת הקרבן, וכן אם לא תקעו בעת הזרה, ביטלו עשה זה.

פרשת שלח

שלח לך אנשים יש בה שתי מצווה עשה ומצוות לא תעשה אחת

מצוה שפה

מצוות חלה

א להפריש חלה מכל עрисה וליתן אותה לכחן, שנאמר [במדבר ט"ו, כ']

שפה. שלח עשה א'. רמב"ם עשין גל"ג, הלכות ביכורים פרק ה'—ח'. סמ"ג עשין קמ"א. סמ"ק רמ"ה.

טור יו"ד שכ"ב—ש"ל.

ד. נוסף עפ"י כתבי אחד. ה. עיין מנ"ח אות ז' והערה ח'.

בשעת
בן [שם],
יות על
שמה
רות על
רו שם,
א עללה
כהנים
תרועה
זקעתם
שפְרָה.
וואחת
בענינו
כוונה
כיוון
זקיעת
ורדרות
או כמו
גדול
מלבד
המקדש

פלוגתא
של בין
ז' שהו
במנחות
ז' מכללי

550 גיגין
אלון. כעטם. גערג

הנץ

לומר שהתנור אינו
אפשר לא להוציאתו מ'
לשיעור, אבל אחר
החלקה אין לה ש
העיטה פטר כל העי
עדיפותיכם חלה תרי
היבוננו להפריש מן
שאמר הכתוב במצו
ושיערו הם שהיא
מרובה, וגם צריך לו
שההבה בעל הבית נ
עיסה שנילושה"
חלה, אינה מתחביב
עיסחה שנילושה
או בקרקע או במח
הרתייה, ככל מר שד
ענינים אלו יש חי
במאן דאמרטי אין
ליישה בחמה או לו
ועיסט אדרנונא, כ

מהר"ם חלאה וכשרודה ל
אלעה, הרודה פט "חמה"
וכתב שם לודיקן מדבריו
דיה-טבלא שאין לה לבוטו
הירטב", ובמאיר בפסחים
פ"ז היטין, והינו משום דל
ת. פ"ב ר' החלה מ"ג, ר"מ פ'
יא. ספרי כאן. יב. בכמה מה
סל. עז"ש. יד. ר"ם פ"ו היי
נסים לחמכם בתנור אחד, ד
היעו שישנה שותפות נכרי.
דשותפות גוי פטורה מן הח
שם אימלן הגו ליטלה, ברוח
דור ור"ן שם פירשו שיש ל
שהיא אורתה המלך שמצו
וכמהחרט אלגאיו אותן י. ו

ראשית ערכתכם חלה תרימו תרומה, ודרשו זכرونם לברכה [עירובין פ"ג
ע"א] ראשית ערישותיכם, כדי עיסתכם. וuisת המדבר הייתה עומר,
והעומר עשירית האיפה הוא, והאיפה שלש סאין, והסאה ששה קבין,
וקב ארבעת לוגין, ולוג ששה ביצים, נמצאת האיפה תל"ב ביצים,
עשירתה מ"ג ביצים וחומש ביצה, וזהו שיעור עיטה המחויבת בחלה.

משרשי המצואה, לפי שחיותו של אדם במזונות, ורוב העולם יחיו
בלחם, רצח המקום לזכותנו במצוה תמידית בלחמנו כדי שהנזה ברכה בו
על ידי המצואה ונתקבל בה זכות בנפשנו, ונמצאת העיטה מזון לגוף ומזון
לנפש. גם למען יחיו בו משרותי השם העוסקין תמיד בעבודתו והם הכהנים
מבלי גינוי כלל, שאליו בתרומות הגורן יש להם عمل להעביר התבואה
בכבודה ולטהון אותה, אבל כאן יבוא חוקם להם מבלי צער של כלום".^ט

מדיני המצואה, מה שאמרו זכרונם לברכה [חלה פ"ג מ"א] שאין חייב
העיטה משנתן הקמח בעriseה, אלא החיוב הוא משעת גלגול, ככלומר
משיערב הקמח והמים מיד חייב הchlלה. וחמשת המניין הם שהייבין
בחלה, החטים והשעורים וכוסמין ושבולת שועל ושיפון, שנאמר [שם, י"ט]
והיה באכלכם מלחם הארץ, ואין קורי להם אלא פת הנעשית מאלו, וכולם
מצטרפין לשיעור הchlלה. וממי שלא הפריש הchlלה בעיטה מפריש אותה מן
הלחם, שנאמר [שם] באכלכם מלחם, מלמד שהחייב גם בלחם. ואפילו הלש
פחות מכשיעור שהוא פטור מחללה, אם אחר כך לש פעע אחרה והשלים
השיעור, ונתעורר כל הפת בכלי אחד שיש לו תוך, הכל מטרפן לחלה.
ושמעתי מפי מורי י"א דוקא בשנתן הפת מן התנור לכלי שיש לו בית קיבול
דוקא, אבל הניה אותו כשהוציאו מן התנור על גביلوح או על הקרקע ובכל
מקום שאין לו תוך, אף על פי שננתנו אחר כן בסל, כבר נפטר מחללה, וזהו
שאמרו הרודה וננותן לסל, דוקא לסל בשעת רדייה מן התנור, ואין צריך

שפָה. כמו"נ ח"ג פ"ל"ט כתוב בטעם החורה והמעשר, שסבירם כי אין לו חלק ונזהה עמו, וכבר ידעת
סיבת זה כדי שיהיה זה השבט יכול מיוחד לעבודת השם ליריעת התורה ולא יעסק לא בחירישה ולא
בזרעיה רק יהיה להשם בלבד, כמו"ש יעור משפטיך לע יעקב וחורתק לישראל ישמו קטרדה וגוו. וכותב עוד שם
בטעם החמורה הchlלה והכיבורים וראשת הגו, שהוא ליתן ראשית כל דבר להשם לחותם מרות הנגידות ולמעט
חאות המאכל וקנות הממן. ב. חלה פ"א מ"א. ג. ר"מ פ"ז ה"ב. ד. במנ"ח את י"ג מה דבפסחים מ"ח ע"ב
היא בעיא דלא איפשיטה. וכותב במנחת יצחק, דמאחר שכותב רבינו לקמן שהchlלה בזה"ז מדרובנן, וכבר"מ פ"ז
הי"ז פסק דבחלה של דבריהם אינו חייב להפריש עד שצירף אותו כל שיש לו תוך, סתם רבינו רבעין דוקא
כל שיש לו תוך. וכן סתם בש"ע ט"י שכיה ס"א מהאי טעמא, עי"ש בש"ר. ועיין במנחת יצחק שהאריך
עוד. ה. במנ"ח את י"ג כתוב שלא מצא שיטה זו, ושהואז רחה שיטה זו. אורlam כן מבואר רבינו רוד
פסחים מ"ח ע"ב, והוסיף בטעם הדבר, שהטל גמור במלאת הפת שעיל ידי חברון הן משביבות. וכן כתוב

ר' עובדיה מברטנור

הנברך מן החתום על הטעמאות
ונטולם נזקה: נטול בdry חלה.
ונטול מטומין בטומין וטומם, ונעל ממל
בכלי הטומן מלאה: גנותן פחות
ונטול געוגט מהר. וטומולא, לפוטם
ונטול געיגע. חיינו מנמא, ומגמי^ה
ונטול ענין קומו פלמה מכילא
ונטול צין בטומלה וטומולא

שְׁלֹשָׁה הַרְאָה חֹטֶם נִשְׁבֵּר. פִּי שֶׁלָּא יְרוּחָם
פָּרוּזָה כִּמָּה שָׂהִיה מָוֹצִיא אִילוּ לָא 'א'
אֲנָזִיר שְׁנוּתָל אַדְמָעִיסָה טָהָורה. ש'
תְּנוּבָה הַחִיבָּה לְעִסָּה טְמָאָה וְלְעַמִּים'

המשכה שלא הורמה חלהה. ס
נאי כ"ב ו' וגמורת כתוב פ' מ'
לכטנו ג' ומלהקתו דענו ז' ר' מיש
לטב למלוכן מילך לר' ר' נלען ז'

וְכֹוֹגֶם הוּא וָקָה מִחְדַּשָּׁת מִלְּדוּנִים וְתַמָּם
הַלְּבָנִין חֲלָם. מִזְמָרָתִים צְמַעַת סְגִי וְנוּרָה
הַשְׁעִירָתִים מִן הַטְּבָחוֹר עַל הַעֲמָלֵךְ רַלְפָה

וְהוֹשֶׁה לְמִשְׁתָּחָה בַּנָּה, הַ
סִּפְרָה שֶׁעָמַד עַל־בָּאָה מִלְּוָאָה
פְּלִוגָּה נְעַמָּקָה נְעַל כְּלָבִּים
נְחַתּוּם הַשּׁוֹחֵה לְמִכְרָבָן
עַמְקָמוֹ מִלְוָאָה, וְנִכְרָם מִלְּפָנָיו,
וְסִמְוָה יְצָא כִּי מִמְּגָדָלָה
הַאֲשָׁה הַשּׁוֹחֵה לְמִכְרָבָן.
אַחֲרָה מִעְשָׂרִים וְאַרְבָּעָה.
הַעֲשָׂה עַפְהָה לְעַצְמָו, וְהַעֲשָׂה
לְמִשְׁתָּחָה בְּנוֹי, אַחֲרָה מִעְשָׂרִים וְאַרְבָּעָה.
וְנִחְתּוּם שְׁהָאָ
עוֹשָׂה לְמִבּוֹד בְּשָׁוְקִים, וְבַן קָאָשָׁה שְׁהָאָעוֹשָׂה
לְמִבּוֹד כָּל־אַרְבָּעִים וְשְׁמָנוֹתָה. וְנִטְמָאת עַפְהָה יְיִשְׁגָּבָה
בְּאַרְבָּעִים אַחֲרָה מִאַרְבָּעִים, וְשְׁמָנוֹתָה. וְנִטְמָאת עַפְהָה יְיִשְׁגָּבָה

פרק י – פירוש והשניות לחרמבי

ווער נונן טעם אחר מפני מה נתנו שיעור בכל היבת
מעשרים ואבעבה לפי שנען הוצאה הולא
לאשה והאהה עיניה רע ובשיטריהן אותה להוציאי
המרומים מן הנה רבעים קמח ואח"ב ממזרין אונן לתוך
הקלח פורה לפי שהמרום דורך עיטה. ז' מה שיתרנו לב"ה אחד
הכבד עירוטיכם דורך עיטה. מכ"ל לפיה הוא לש עיטה קטנה וזה רצין להוציא שער שייה
נחתה לה בעל היבת וכמו כן נון השן רצין
נחות שתחיה האך מארבעים ומשנה. ואיפילו היבת
המכורת אש ותולש בכיה כמו בעל הבית. ונון שן
חרומה טמהה מעט פוי שילא לשראת נומדנא ולא נטע
להרבה רצין לא נטע נומדנא רבדה.

תפארת ישראל י ב י נ
מיאים: זו השתקה עיקה לעתנו ושתוקה נתקחה לנו
שעטמו מושגנו כל גוף רגענו: זו נתקחה שתו שוטה גלגול
בזקן דרגלו נתקה עיטה כולה נס כל' ממי' טר ממי'
לא ומכן קליעו: לב ווילון קליע אגד, טס היל נירא
לח' וכן קתת סטי' טפה למכור צוקן קול' קעטמה קעטמה
פלוג רגען נטול, ונטק'ה מדוכי קול' קול' שוטה נטקה נטקה
ערפניא פטוק ערוף, וטפ'ה' קאכין נגע'ה' עטקה נטקה נטקה
לטכיא' המונכו' לנטקה נטקה עטקה עטקה: לח' שטעה נטקה נטקה

**שינויי נומחאות
והחלקה נעליין חלול
והמושה נלק' העושה
נעליין ועיסוי
שהיא שפה נערות
עשתה.**

ראשון לציון
ה' (כבריכ ר'ה) אחד מכב' ג' והתורה אמרה תגונן עיי יט' ג' :

חוללה פרק ב

ר' אוברייה מברטנורא

בצלאל נומனין מוכן: וסובן. קוֹן לְקָן: מודרנן. קוֹן גֶּגֶן, קוֹן מַלְטִילְפִּין עַס זָקְמָה נַעֲלֵת קַמְלָאָה
סְכִינָן עַנְיָן מַלְכָּל לְמוֹנָעָה נְעַזְמָה עַס קָוִינָן וּמוֹרָן: נִימְלָל מַוְרָסָן מַתְחָן וְחוֹדְתָהָן הָרִי אַלְוָן בְּנוֹתָן
סְכִינָן דְּלַךְ עַיְשָׂה לְפָטוֹר מוֹרָן לְמַחְרָה אַנְגָּלָן מַמְנָה: זָאַחַד מַעֲשָׂרִים וּאַרְבָּעָה. נְפִי סְבָעָן הַמְּלָאָה
עַקְמָנוּ מַעֲטָה, וַפְּמוֹת מַהְלָל מַעֲטָהִים וּמַלְכָנָה לְחִין כָּה כְּלֵי מַמְנָה, וְגַמְוָה לְמַמְנָה, שִׁיכָּה כָּוּ כְּלֵי נַמְנָה

וחושפה למשחה בנה. קו... פ' טעמה עיפה מרווחה. פלוג נעים נעלם סתום נחנות העושה למכור ביטוחו מרווחה, ונגד מה מלהרעדת וטנווה יט' זה כדי ממנה. האשה העושה למכור. פ' שעמלה מעטה (ה' כ' קטעו למכור למכל: נתמכו סוחיל ולסילטס עותמת מלודז'יס וטנווה: [...]]: וסובן ומורדן. רישאזרני וסבוניא ומראנסין זיל'ג מפלך מלון קליגו צפליק חמשת רבעים, חיבין. נפל מהל עטל דמלומום מטה ה- מראנסון מטוון וחר לתוכו. ברי פריך צניע לטכט מפלך ממי אלו פטירין [...] ו' שעור החלה, אחד מעשדים וארכעה. העושה עפה לעצמו, והעושה למשחה בנה. אחד מעשדים וארכעה. נחתום שהוא עושה למכור בשוק, וכן האשה שהיא עושה למכור [...] אחד מארכעים וטנווה. בטמאט עפה הי' שוגב בשוק. אחד מארכעים וטנווה. בטמאט עפה הי' שוגב

פִּירְזָעַיִם וְמִשְׁנָאַת

ועוד נהנו טעם אחר מפni מה נתנו שיעור על בעל הבית
מעשרים ואורבה לפi שענין הוצאה הוצאה זו נזק
לאשה והאשה עיניה רע וכמשמעותו אורה להוציא צדקה
מעשדים וארבעה ולוי שופט צדקה ולוק ארבעים שנין
וחושיטה עיודה ממשותם בוגן עיין ע"ש שיעורו רב הוזן
לעתות יוציאו הוציא צדקה מעשדים וארבבע כו' ז'י
תשנה לחתם בעל הבית וכמו כן לא נתן הפרש בחותם
נחות שתחיה צדקה מארבעים ושמנה, ואפליו חותם
המכות אש וחלש ביהר כמו בעל הבית. וכן שער
גרומה טמא גנט פל שהייא לרשות העמורות ולא שער
להרבות טומאה הוא שערו יש בו כדי ונימה
הזהירה חלק ארבעים שמואה הוא שערו יש בו כדי ונימה
ועזה ומוקם טעורה ללו מאר אל אם נזק זה הוא קברב מכין
ימנו אליו. ואמרם ושוארן ומוסנן, רוץח בו כי המושון
השאור שבכבוד מצטרפין לה' ובאים קמה וכשMRIין
המושון מן הנה' ובבגד קמת ואח' כבגדתוין אונן תלון
בקmach פורא לפi שהמרון אינו כייב להלן להלן שאמר
ככמוכב רומיוסיליכס דרכ' עיטה. ז' היה שייבנו לכבי'. אשר
מכ' ז' לפi שהוא לש עיטה קתנה וציריך להוציא שיעור שיחיה
איין ליתר לבון כמו שאמר הש' החון שהוא בו כדי ונימה
ע' אין רואין להיות פוחה מוחל מכ' ז' המשער שהווער המשוער
הזהירה השאה המשוער והבאים אבל גנום השוא לא של הרבה
הזהירה חלק ארבעים שמואה הוא שערו יש בו כדי ונימה

ב' ינ

יְהוָה

ממשיכם: ז' בוטה שפה לנערנו וכותב למחאה נון שטיריה פוליטיקה
שעיטמו מוגנה ג' פלו רגן: ז' מהוות בסוכנות מומחה כה
כזון מלרגל לנט עיטה גוזא גס ג' מ"ס ט' כדי נטען
לו ון הסבה באיל עיטה למוכר בזוק ק' ג' שנספה קעה ג' נפצע
פלג רגן בוגרין, וגט נתקדש גורם שטח שטח ג' נפצע
מרוגה נתקה גודלן, וול'ס' קרייל ג' נטה צבצוב נתקה ג' נפצע
לט' וחוגה יוניברסיטי ג' נטה צבצוב: לה שוער דאנל מה'
ב' צבצוב סטודנט מה' מיל' אוניברסיטי ג' נטה צבצוב: לה גראן

ציוניים
וז שימור. עיונין פה.
ממי' טס פ"ה הלאה ג ג
ד. נוא וקו"ע טס קיון
ארכג בוטינט.

שינויי נומחאות
ז חלה נמיון חלה.
ז החטשה נdry'ת העשויה
נמיון געיסה.
שהיא מושה נמיון
געשית.

ראשון לציון

ביהדותה

עשות הנמצאים מרווח בין מעות חולין למעות מעור שוי הינו מחייב על מחיצה הינו באומר הדעת הוא נהרא מרווח אבל בכוורת ובאמת שישחה ודיין כן אי אפשר דוחרי יאפשר לצמצם ואיל נשאר הספק לאיזה מקום הוא קרוב יותר והוא ספק מהמת חרונן ידיעה ולכך דין להחמיר בספקיו.

ז' מ

7. חשובה להנאן מוחדר ישע' נ"ז א"ד ר'ק בראטלי:
 ז' שכחן על מה שפסק ר'מ"א ב"י"ד בסוף ס"י שכ"ב ור"א
 כשהשופרין החלה עושין לה היטק בפ"ע דישראאל אסור
 תנוט ממנה (מהרי"ק) וכן הוא בתום פ' כל שעה. וכחוב
 ללחו שלא מצא זה במהר"ק וגם המקום בתום פכ"ש
 תל"ו ייירוי ל'.

הנה מה שונרמש מהוריין' הוא טעות הדופס וצ'ל מהריין' ז'ו
הוא בר'ם והוא במחריין' בספרו בדורשה של פשת וזל'ל
שם החלה בבית שאין בו כהן שאין הכהן נהנה ממנה צריך
לעשות לה היסק בפ'ע דישואל אedor ליהנות ממנה דכתיב
את שמרות חורומתי אוחת תרומה טהורה ואחת חרומה טמא
ואיתักษ להדרי מה תרומה טהורה לכחן כי 'חו'ס' פ'כ'ש עכ'ל
מהוריין'. הרי שמהריין' י' כח זה בשם התוט' פ'כ'ש. ומ'יש
מעלומו שלא נודע לו באיזה מקום הוא בתוט' פרק כ'ש הנה
הוא ברך לע' ע'א בד'ה' מהמן לו חמין:
ומה שהקשה עוד לפני מה דקייל' בתרומה גROLAH בזוה'ין
שיעורתו בכל שהוא שהוא עומדת לשופפה ונירנתה
לכל כהן שיריצה והכהן רשאי לקימעה ולונינה עד שעיה
שיכול ליהנות ממנה בשעת שריפה כמבואר ביז'ר סימן
של'א עפיק י'ט ע'ש. ומוצה ליתן טעם הגון מרודע נשנה
בז'ו חלה בזוה'ין שכח רמ'א בס'ש שכ'ב כשורפני' הchallenge

סוכר כפירוש הרמב"ן ורבינו ארישא קאי ומשנחנו שפיר סברה כאכ"י דסומך על אותו השבת ועל עני ישראל לכך בעין הלווה מתחילה על כך אבל בשלהו קיים מועל רשות שלו אפיקו לא הלווה ע"ד כך וכיוון שהרמב"ם בפ"ז מעשר הל' ז' כתוב בר שירשו קרקע ארישא א"כ פוסק כר' צעריא.

ויעוד נלע"ד ראייה מדברי הרמב"ם שפוסק כר' זעיר
שהרי הרכוב"ס שם הל' ה' החihil המלה מעות את
הכהן ואת הלווי ואת העני להיות מפורש על אותן מעות
ושוב בסוף הל' ז' כתוב ואם הולוט בב"ד ע"מ שיפוריש על
מעות אלוכו'. והדבר לכאורה מיותר שהרי החihil המלה
כוי להיות מפורש על אותן המעות ועל זה סוכבים שוב כל
דבריו ולמה חזר לשנותו כאן. ולא עוד אלא שיש לנו
ברכורי שבתחילה דבריו בהל' ה' כתוב על מנת וכיסוף הל' ז'
מפדריש על אותן המעות ולא כתוב על מנת וכיסוף
כתב על מנת, אלא הוא הזכיר. שזכרתי שלסמן על שבט
ועל עניין עולם ודאי שלא שיעבדו הב"ד את השבט וענינו
עלם כי אם כשהיית הלהולה בפני ב"ד מתחלה ע"ד כן.
לכן יזכיר הרכוב"ס וכותב על מנת אבל בחihil דבריו לא
לקפidea כתוב שהולוה להיות מפרש עליין אלא העתיק
לשון המשנה כזרונו ואורחא דמלתא נקט ולא לקפidea לכון
לא כתוב על מנת. בהוא נחותי בהוא סליק שדרבי ר' זעירא
עיקר יוכל להפריש עליין אבל רשות מהעני ציריך. וגם זה
אמינו דזוקא אם הוא באופן שאף אם לא היה חייב לו היה
ג"כ נוון המעשר שלו לזה העני כפי אותו אומד שהה
נוון לו בלאו היכי יחשוב עתה על חלקו ולא יותר דאל"כ
לא שבתק חי לעניהם דעת עשר יש לו חוכות שנותיאשא
ונפרק משערתו על אלו החוכות. והנעל"ד כתבתי.

ה'ז

חשיבות לבדור הרבנן המופלא ומופלג בתורה ובואהמה מוהדר' שמואל
גראַבָּר מאַרְבָּן בָּרוֹאַ בָּרָבָּן מִנְהָמִים אַזְנָבָּן.

ע"ד אשר שאל על אשר שמע מאחד מתלמידיו בשם להרצ' דברי הרמב"ס בפ"ז מעשר שני הל' י"א תיבת נשנתמש בה כו' מחייב חולין שלכאורה תמורה למה פסק לקולא. ואמרתי הטעם שהמעות מוקמין לי על חזקתו הראשונה זהה בודאי וזה פעם את חולין נשאר על חזקתו * ועל זה הקשה מעלה מה שפסק הרמב"ס עצמו שם סוף ההלכה י"ב להחמיר בנסיבות הנמצוא בין מועל מלל איסור קדשו של טומן

הפטות הלאוניות

א) נ"ב צעיג בהחות' בעירובין (ה) ובחולין (כ"ה) כתבו בשם הר' שמעי' ד"א לעמצע והו שני צדדים להילר אי מתחזע על מהצעה כורב וא"כ ה"ג הא י"א אילך שני צדדים לתירור שם קרוב למoute חולין ושם מאוזמנים כיוון ובמוצאים ספיקו להקל דומוקמין המוצע בחזקתו חולין לד' הנ"ב וצ"ע. (מי' משה

מכורם וכטוש"ע סימן שכ"ב ורש"י בחומר פ' שלח לך כתוב תרומת גורן שלא נאמר בה שיעור וחטה אחת פטורת אבל חכמים נחנו בה שיעור לבעל הבית כו'. ומה שבכתב רש"י בפסק שאחריו תנתן לה' חרומה כבר כתוב המורחין דאיינו אלא דרך אסמכאה וכן כתוב הסמ"ג עשין קמ"א, אמרו מעתה יתכן לפרש שאלת הש"ס ונילף מחלה וסני בכל שהוא עכ"ל דרום מעלהו. ועוד הקשה דרש"י איזה אחד מ"ח והרי בבעה"ב שיעורו אחר המכ"ד וצריך לומר דדקוק רש"י לאיזה היוטר מועט ותפשת מועט כו' א"כ למה פירש"י לעיל מהה בד"ה ונילף מחרמת מדין דהוה אחר מהמשים והתה ליה לאיזה המעט דהיו וטורמת אלעדו שהיא אחד מה' מאות. והנה באמת קושיינו חמורות ו敖פ"כ צריכין אנו למשכוני נפשין לישב דבריו רש"י על נכון.^[2]

ואומר אני שמה שבورو לעלתו אין להלה שום שיעור מן התורה אין אני מסכים עמו לחולטין או ישי לומר בזה דבר חדש לא קדמוני בזה שום מפרש או פוסק והוא זה, כי המזווה הזאת הוצאה של הפרשת הלה אם כי היא מצוה אחת יש בה שני עניינים.^[3] העניין האחד הוא להפקיע איסור טבל מן העיטה כי קודם ההפרשה היא אסורה באכילה ועל ידי הפרשת הלה ממנה באכילה ואף אם כבר הופקע איסור טבל והוורת העיטה באכילה ולא יתננה אחר כך יחזק בצל העיטה את הלה עצמו ולא יתננה להן אין אכן גל השבת והוורת התורה באכילה. ואmens המזווה העיקרית ליהינה להן, וזה העניין השני שאמרתו שיש במצוה זו, ושני עניינים האלו חלוקים זה מזו שלפלטור העיטה אין לו שיעור כלל מן התורה ואפילו משחו פוטר העיטה בתרומת גורן שחתה אחת פטורת כל הכרוי, ואmens העניין השני לקיים מצות נחינה להן וזה יש לו שיעור מן התורה כיון דכתיב מתנו צרך שישיה כדי נחינה^[4] והשיעור הזה שהוא אחר המכ"ד או אחד מ"ח כאשר נברא כך הוא מן התורה בצד ומורבן מצד.

ואפרש הדבר ונראה דרך ממש שהוא אחד המכ"ד והוא יש בו שיעור חשוב לקיום המזווה נחינה להן ואmens זהו השיעור אחד המכ"ד בעשרון שעור שערן וכשיש אחד המכ"ד בעשרון כבר הוא כדי נחינה ושוב אין חיליק מן התורה בין אם העיטה היא רק עשרון אחד ובין אם העיטה היא ממש אסאה כי לענין לפטור העיטה אפילו משחו פוטר ולענין נחינה להן הרי יש כאן כדי נחינה ומה לו להניחן אם העיטה קטנה או גROLה, וזה הצד שהוא השיעור מן התורה שהוא חלק כ"ד מן עשרה היאפה. ואmens הצד שהוא מדרבן הוא שחול' תיקנו שצרך שיתנו חלק כ"ד מן העיטה כמהות שהיא ואם העיטה היא גROLה כ"ד עשרות צרך شيئا' להן עשרון

עוושין לה היסק בפ"ע ולמה לא יתנו הלה להכהן והוות רשיי ליהנות הן להסיקחת תבשילו והן להחט בו תנורו במימי הקורן כו' לענין נחינה להן למה גרע שנסתירה נחינה הלה מענין תרומה גroleה:

והנה באמת לענין הדרין נוכל לומר שבאמת דין שנינתן שוה וגס הלה אם הישראל רוזצה ליהנה להן והכהן יחויקנה עד שיוכל ליהנות ממנה בשעת שריפה הגון לעשות כן. אלא, כיוון שהלה בזה"ז שיעורה בכ"ש ואין בה כדי נחינה להן להתריך הישראל בשביב כל שתהו אין הדבר כדאי ואם נימא שהישראל יחזק איזלו עד יצטרפו אצלם יסיק בהם החנור והרי אין הישראל רשאי להנחות משריפה להן לא החדר הש"ע נתינחה להן. אבל בחומרה כיוון שיש תרומה מעשר שיש לה שיעור זה וראי צריך להוליכה לבן ולפעמים הלווי עצמו יש לו תבואה והוא נותן תרומה גדולה וגס תרומה מעשר ומცרך התוומה גדולה עם התרומה מעשר ומוליך להן וכן כhab רמ"א בסעיף י"ט בתוומה גדולה דין זה ועיקר כוונתו לבאר פרטיו הדרינם שיוכל ליהנה להן שירצת ושיכל הכהן להניחה עד שעשו שיוכל להנחות משריפה והנ"מ בכל דינם הללו אף דלא שכיה בתוומה גדולה שיוליכם להן מ"מ שכיה בתוומה מעשר. הא

חרא:

וועוד אמינו דוגם לדין יש חילוק בין הלה לתרומה הדורי הש"ך שם בס"י של"א ס"ק ל"א כתוב וכי יכול להניחה כו' ולא חיישין שיבוא לידי מכשול בה שהכתנים נזהרים בו כיוון שיודע לכל שעכשו אין שום חומרה נאכלת עכ"ל הש"ך. וזה שירק בתוומה אבל הלה כיוון שיש חלות נאכלות בגון במקומות המפרישין שתי חילות כגון מכובע עד אמנה וכמו כן כל הארץ ממנה ולחותן כמבואר ברכבי המחבר בסימן שכ"ב סעיף ד' לכך הלה הנשורתן אין הכהנים רשאים להשווות פן יבוא מכשול שייאל ממנה וכיוון שאין רשאי להשווות אין בהן תועלת להן כי מה יסיק במשהו. אלא שוב זה נכון לדעת המחבר אבל לדעת רמ"א שם בסימן שכ"ב אין שום חלה נאכלת מ"מ הדבר נכוון שהר' מס' רמ"א שם שורופין אותה כמו שהוא עשו כהוון כהוון מפביישן שוי חלות ע"ש. אך שעיר כוונת רמ"א הינו שאין לה שיעור מ"מ גם לענין שנשורתן נוכל לומר הטעם מיר כמו שהוא כשהפרישו ב' חלות:

← ומה שתמיה על פירש"י במנחות ע"ז ע"ב בד"ה ונילף מתרומה הלה מר תרי תמייה. חזא דשיעור הלה הוא רק מדרבן וסמכו על מה דכתיב: מתנו אבל מן התורה אין להלה שיעור כמבואר בפוסקים וובם כולם ברמב"ס פ"ה

הנחות וגאנונים

[א] נ"ב אובי דקושית הש"ס הוא להך שנורא מס' דכ"ו לית לי' ושםואל וממליא גם גם הלה יש לה שיעור. (הגנות ויד דיטש)

(ב) נ"ב, וידוע שכבר קדמו בזה בתוספות וידי' היבאו המשנה למלך הלוותה עניהם פרק שני ע"י'ש. (הגנות ען חנן)

[ג] חימא על רבינו אין לא שם לבו כי כבר קדמו בזה התרות י"ד (ספ"ב דקושית) וחל' ודאי מזווה לחות דכתיב ונתקן אבל אם רוזגה לקיים מצוח נחינה ותרם ורק תהא אחת הנה פטורת הכרוי וצא מידי טבל רק שלא קיימו הכללים מצוח נחינה ורבינו הרטס ר' ר' ר' אל' מובאים במרן משנה למילך (פ"ז מה' מנהות עניין) יעוץ'ש וכן כתוב הרבכין זיל בהשנותיו לשי' המזוחות (שרש י"ב) וצ"ע על רבינו טובא. (שער ציון)

ה כט"ז
ג וויל"ג
ו מושם
ז עלי"ז
אום על
כמעטות
ץ מוקם
ז מעבד
אל ואל
ועבאס
לטוויל
ץ ריס
מקומו
כ מס'ם
ו מעבר

שיני
נראאה
דרהדי
קרובה
תמייר

ו רוכן
ז ויל"ל
ץ צrisk
ח חמיב
מ מהה
ל' ניל"ש
מ"ש הננה

ז ה"ז
ח תננת
שעעה
צימן
תיננה
חוללה

ג הא
משה

ב' ר' ע

ולכן גם לעניין נחינה חשב ונוח לירע' דסובר שאין קוניין אלא בכ' אף בפרי, אומר אני וכי היכן הפחות מש"פ' וודברי רש"י משמע אבל בפרי לא אפילו שוה הרבה ש"פ' גם לא"ש אין קוניין בפרי. וזה לד' לש מה שנינו בברייתא קוניין ניתני סתמא קוניין אף כמה שאין ראייה מעגל, ואמנם התוס' לשכיפה ס"ל דגש בכל' ע"פ' שלא בעין דפחות מש"פ' אף אם הוא כמבואר בדורותם בקידושין י"א וכשובות ל"ט ע"ב בר"ה מה דקידייל' כרבינו האי והרמב"ם דנו בכו ש"פ' כמבואר בש"ע ח"מ ס' מחייבין כלל ומה שהביאו ממתנו מادر וכי מביאין ראייה... מונתנה להגהותיו ויש חילוק בין הוא כו המובח' וכוי מה יחרון יש למובה שהביאו ראייה מהטה את שפטו ערaca צדריך כי אני אומר שם ש היינו להתייר הכרוי לאפקועי אישור צדריך דבר שיש היה בו כדי נחינה וכן מוסכם באחד ממשים יש נ' ועוד אני אומר דאפילו יהיבן דבחורת מון לא בעין שאפילו אין לו אלא מעט חטי נחינה אפ"ה אסור עד שיפריש נ' ובוגדי צדריך ליתן לךן תרומות התורה על כדי נחינה וגם בזה אדריא אפשר שאני אבל היכא דאף ליתן כדי נחינה, אבל בחהלה שהו אסם יש שיעור החלה והוא שיעור הזה עכ' בחלק כדי ממן כדי נחינה והוא היינו יצא ידי נחינה לכהן.

באופן שיש ג' פרטם בהפרע באכילה אפילו לא הריך העיטה, ויצאת ידי נחינה לכהן ז' א' ממח' או מכ"ד מעשרון לכמאה עשרונות יוצא בחילק המגי החוויב על כל עיטה לפ' גדרה מכ"ד בכל העיטה והונחתום או ומעתה יתרשו דבריו רשי' ב' נכון. כתרומת גורן ש' ההיגנו לפטור העיטה שוב כתוב

של נחთום אחד מ"ח וסמכו דבריהם על מקרא זה דתנו
אינו אלא אסמכתא בעלמא ובן רשי"ז צ"ל למעלה כתורמת
נון שלא נאמר בה שיעור כו' אבל חכמים נתנו בה שיעור
עכ"ל המודת. והנה מה שהביא ראה מהטורמת גורן תלה
תניא בדלא תניא דבחליה תניא בהדייא בספרי שדרשין מקרא
וחתנו שיזיה בה כדי נתינה ובחורמת גורן לא מצינו בהדייא
שאמרו שא"צ מן החורה כדי נתינה רק מצינו שאמרו חטה
אתה פוטרת כל הכרוי. ומזה נדבר אח"כ וכעת נדבר מן
הרואה שהביא מגט שכתחבו על איסורי הנהא כשר:

וזה הנג הנם שגם רבונוינו קרי לב בעלי חוס' אמרו דבר
זה אלא שם אמרו לאיזק גיטא שלכך גט שכתחבו
על איסורי הנהא כשר שהריה חטה אחת פוטרת הכרוי, ולפי
שיש לי לדון על דבר זה לכן אביה דברי החותס' והוא
במסכת גיטין דף כ' ע"א בר"ה ולמما נתנית הגט הוא וכן
שלפ' איש געלו ונמנן לרעהו לא בעין שוה פורתה ע"ג
רכחיב וונען וכן גבי חורמה אחת פוטרת כל הכרוי ע"ג
רכחיב חתן לו ובמונתו דם החטא כרי והוא דאמר א"ש בפ'
כל שעה כר וכן לא יתן עלייה לבונה וצריך כיון היינו
משמעות שני לשון שימה דاخהיל בה לא ישם עלייה שמן

ההנחה מה שיש לנו לדון על גוף דברי תוס' לאחר נשיקת עפרות נזכר בסמוך ואמנם אף בדברי התוס' עצם אין ראה שיאמרו שם שדרשו בספר מתחנו לה' דכתיב בחלה שהיה כדי נחינה היה רך אסמכה ואדרוכה גם מודים שהוא דרשה גמורה והטעם הוא העטם עצמו שכחטו גבי לבונה שהרי גם בחלה החtile הכתוב בלשון תרימו וזה באכלכם וגורי תרימו תרומה לה' בראשית עירישותיכם חלה תרימו תרומה כתרומת גורן כן תרימו אותה ולבסוף כתיב מראשית עירישותיכם חתנו לה' תרומה למלמהamina הינה הכתוב מלשון תרימו וזהו ליה ג'כ' לchrom מראשית עירישותיכם תרימו לה' תרומה ולמה כתיב כאן חתנו עד כאן דבר הכתוב לפטור העיטה ולזה סגי בכבל שהוא אכן לא כתיב לשון נחינה ולבסוף מדבר הכתוב מנהנינה להן כתיב חתנו ליתן בה שיעור כדי נחינה להן ומה שהקש לחרומת גורן הינו להפקיע אישור טבל מן העיינה.

ובכל זה אני אומר לפ' דבריהם בגיטין אבל על עיקר דבריהם אני זו וחוז' שהייתי מההורח אחר דבריהם דברותינו אלמלא שמצאתי שם עצם במקום אחד לא כתבו כן דברת כה' ע"ב בד"ה חתן לו כי כתבו וא"ת מידי ולא אמור כתיב אימא חתן לו ולא דבר שאין ראוי לו כלל ויל' דא"כ לא לכטוב אלא חתן דין נתינה פחות משווה פרוטה ומזכטיב לו משמע לו ולא לאודו עכ'ל החותס'. ולפי דבריהם בגיטין איך ממשע מתחן شيיטה ש'פ' כתיב ונחתן וא"ה אפיקו אישור הנאה מקרי ונחתן א"ז שאני ונחתן דכתיב בנט שאין הכוונה אלא נחתית הגט אכן שאיינו שהוא מאמה מקרי נחתיה שדר גודל נתן לה שעיל ידו מוחורת לעלמא, והראיה שהכיבו משלך איש עלה לדלא בעין ש'פ' אני תמה והרי כי כך איתא בכ' מ"ע"א בתנא קוןין בכל' אע'פ' שאין בו ש'פ' ומה ראייה יש מכלי על דבר שאינו כל' והורי אף לענין טענה וכփיה יצאו כלים למלמה שהוא אפיקו אין בהם ש'פ' הם החשובים בשתי ספס'

שלם שהוא חלק כ"ד מן * האגה"ה מבן החמבר: לע' ספה
אותה העיטה. וזה מה שמלות נ"מ מילון המכון של מלך
ונכולות דלעתו מייד עכל פטא' מה
שולע"ד בשינויו החלת: *

הנ' מונס כוונת מילוי' אַלְמָן וְלִבְנָה שְׁמַמְמָה טַף צַי קְשֻׁרוֹת כוּגַם
ה'ך' נ' מונס צויה יד' מונס ו'ך' נ' צמ'ל'ל'ת ה'ר'א'ק'ר'יס'ט'ר'ז'ט'ר'ז'ל'ן ו'ך' הו'ר' כ'ב' ג'ל'
צ'ו'ו' ג'ך' אַזְמָמָה'ג' לְגַלְגָּלָה'ג' כ'ב' לְקַסְט' צ'י' מִינְסָה'ג' נ'לְסָן ו'ך' נ'ג' ו'ך' ב'ר'כ' ר'ק'
מ'ס' נ'לְמ'ת' נ'ג' הו'ת' כ'ב' כ'ב' ה'ו'ת'ל'ה'ג' ק'ש'ה'ג' ו'ו'ו' מ'מו'ו' ג'ל' ז'ו'ל'
ל'ק'ע'ן ק'ש'ו' ע'ו' מ'נו'ו' מ'נו'ו' ס'כ'ג' ע'ג' ה'א'פ'ה'ג' ו'ג' י'ס' נ'ק'ה'ג' מ'ו'יה'ג' כ'כ'ן ע'נו'ו'
ש'ט' נ' כ'י' ה'ו' ש'ט' נ'ג' א'ה'ן' א'ה'ן' א'ה'ן' ט'ל'ן' ט'ל'ן' ט'ל'ן' נ'ג' ל'פ'ל'ס' ט' א'ל' נ'ל' א'ו'ו'
ל'ס'מ'ר' א'ל'י' ו'ש'ע'ה'ג' נ'ל' מ'נו'ו' מ'נו'ו' ל'ס'ק'ן' ג'ן' צ'י'ג' נ'ג' ע'נו'ו' ק'א'ו'ו' כ'ק'ן; ו'ו'ס'
ז'ו'ס' נ' כ'ה' ש'א'ק'ו'ו'ו' א'ה'מ' ס'נ'מ'ק'מ' מ'נו'ו'ו' ס'נ'מ'ק'מ' ד'ו'ס' ו'ו'ג' ג'ע'ן' ס'י'
ל'ע'ט' נ'ל'מ'ת' ו'ו'ס' ג'מ' ק'ו'ו'מ'ק'מ' ק'ו'ו'מ'ק'מ' ק'ו'ו'מ'ק'מ' ק'ו'ו'מ'ק'מ'
ק'ר' ל'קו'ו'ו' ע'ש'ג' נ'ג'ו'ו' ו'ל'י' ד'כ'ר'י' מ'ל'מ'ג' מ'ג'ג' ו'ל'י' מ'ה'ז' ד'ה'ז' ה'ז' ס'נ'ג'
ו'ו'ס'מ'ר' כ'ג'ג' נ'ל'מ'ת' מ'פ'ר'ס' מ'פ'ר'ס' נ'ל'מ'ת' מ'פ'ר'ס' מ'פ'ר'ס' מ'פ'ר'ס' מ'פ'ר'ס'
מ'חו'ן' נ'י' מ'ה' ק'מ'ה'ז' א'ה'מ' ס'ס' מ'פ'מ'ק'מ' מ'מו'ו'ו' נ'מ'ה'ג' מ'ס'כ' מ'רו'ו'ו' כ'ז'י' ז'ק'
ד'ז'ו' נ'ס' ש'ו'ו' ו'ו'ל'ז' ד'ר'ו'ו' א'ה'מ' ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו'
ד'ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו' ז'ו'ו'

ועתה נתקע בה מסמות מדרבי הפסוקים הראשונים והפרשניים וראשן לעין דברי רשי' בחומש בפ' שלח לך בר"ה כתרומת גורן שלא נאמר בה שיעור ולא כתרומת מעשר שנאמר בה שיעור אבל חכמים נתנו שיעור לבעה"ב אחד מכ"ר ולנהחות אחד מ"ח. ואח"כ בר"ה נתנו לה' תרומה פירוש לפי שלא שמענו שיעור כללת נאמר תנתנו שהיא כדי נתינה ולכארורה דברי רשי' אמרו אהדרי ולכך כח המזרחי וז"ל שלא שמענו שיעור כללת נאמר תנתנו שהיא כדי נתינה (בספר) ואין זה אלא אסמכחה בعلמא שהרי גבי תרומה גורן נמי כתיב בה נתינה ועם כל זה אמרו שאין לה שיעור מן התורה אלא חטה אחת פוטרת כל הכרוי וכן גבי גט כתיב ונתקן עם כל זה אמרו חכבו על גבי איסורי הנאה الشر, והוaria הגמורה על זה שהרי כתיב בה כתרומת גורן מה תרומות גורן אין לה שיעור מן התורה אף חלה אין לה שיעור מן התורה אלא ע"ר לומר טמה שאמרו שיעור חלה של בעה"ב אחד מכ"ר

לבעה"ב אחד מכ"ד ולנحوות אחד מהמ"ח, היוו מכל עיטה לפִי גדרה והו מודרבנן. ושוב בפסקוק שאחריו בפסקוק חתנו כחכ' לפִי שלא שמענו שיעור לחלה נאמר תנתנו שיחיה בה כדי נחינה וזהו מן החוראה לקיים מצות נחינה ובין שתחיה העיטה גדולה מאד ובין שתחיה העיטה שעשור שעשרן אחד השיעור שווה שהיא כב' גתינה. והעולה מדברי רשב"י.

וזכרו הרומב"ס בפירוש המשנה במס' תלה פ"ב משנה ז
זה לשונו מה שחיברו לבעה"ב אחד מכ"ד לפ' שהוא לש עיסקה קטנה וצריך להוציא שיעור שיחיה ראוי לחומר לבן כמו שאמר הש"י חתנו שישא בו כדי נחיה ועל כן אין ראוי להיות פחות מחלק כ"ד מן השיעור המשוער לחילה שהוא חמאת וביעים אבל הנחותם שהוא לש הרבה אפילו חולק מארבעים ושמונה היא שיעור שיש בו כדי נתינה.
העתקתי דבריו רביינו הגדול לממדנו ממנו חלק אחד מכ"ד בחמת רביעים והוא כדי נתינה אין חילוק בין תהיה העיטה ורק חמאת רביעים ובין תהיה עיטה של כמה כורדים ולהיכי דקדק רביינו בלשונו ולא כתוב שאין ראוי להיות פחות מחלק כ"ד בהעיטה אבל דקדק וכותב מן השיעור המשוער לחילה ועוד שהרי לכך יש בעית הנחות כדי נתינה בחלק אחד ממ"ת.
הארכתי בזה לאפוקי מדברי הגאון בעל מגן אברם בספרו זית רענן על מה שאמרו בספר שיחיה

בבה כדי מדריך כתוב ואית' א"כ בעיטה גדורלה מאר ייחן אחד
ממאה והיה ג"כ כדי מדריך או איפכא בעיטה קטנה אפלו
אחד המכ"ד אין בו כדי מדריך ויל' דלעולם אין בו כדי
מדריך א"כ יין אחד המכ"ד אדם יש בו הרכה צירק ליתן
הרוכה עכ"ל הזית רענן. והנה מבואר ברכבי הרמב"ם
הזהיפן וולעום חלק כ"ד משערון הוא כדי מדריך אפלו
בעיטה גדורלה דלך סגי בנחחות חלק ממ"ח ואמנם האמת
הו שאצירק ליתן אחד המכ"ד מכל עיסקה לפיה גדורלה והינו
מדנקת הכםים וחלק אחד המכ"ד בעשרון אפלו לכמה
עששותו הוא מן התורה לקיים מצות נתינה וכן מורה לשון
ההורבן"ס שצירק להוציאו שייעור שיריה רואו לחות לכהן כמו
שאמר הש"י תנתנו שיריה בו כדי נתינה. ובאמת דברי הזית
דרענן הם נגיד הסבראו ומה חילוק יש לכהן בין אם הchallenge
היא מעיטה גדורלה או קטנה אם היא לו כדי נתינה. ולדברי
הזהיר קשת בחולין דר קל"ז ע"ב גופא רב ושמואל דאמר
תמותויהם כו' חרומה בשיטים והאנן תנן יין יפה כו'
דאורייתא בשיטים ורבנן בארכבים דאורייתא בשיטים
ההאמר שמואל חטה אחת פוטרת כל הכרוי כו' ולדברי הזהיר
א"כ אין קושיא דמה אמר שמואל חטה אחת פוטרת
היוינו להחריך הכרוי אבל לא יציא ידי נתינה כי אם בשיטים
דדרורי גס בתמורה חביב נתינה אלא ודאי שאין שיין
בתמורה לשער כדי נתינה אחד משיטים כיוון שאין שייעוד
בדרכו לעקר שיתחייב בתמורה ובאייה כרי נשער חלק שיטים
אם כרי של קב או כרי של מאה כור דלענין שיריה בו
שעור ונחינה איי לומר רל רבי לוי מה השווא ע

תגיות הנאונים

[2] "ב' הנה קשה לי לאומרים פהו מבייצה אוינו קבל טומאה קשה מהנני" פ"ט דשביעית (וחלה) [תרחל] נהוג נוהג בשביעית וכותב הגדתנו ר' הדה"א והואיל אם נתמאת טעם שריפה וכותב לאכליה לא לשריפה אמר המהרשק לפניו איה זהה ולא תמא אין חלה בשביעית ממש וכותב לאכליה ולא לשריפה וחלה אם נתמאת טעונה שריפה קמ"ל וראשית עירוסיהם אמרה תורה מאיו עיטה שחתי חלה תירין. וקשה הלא מז'ת חלה אין לה שיעור והרי יכול להפריש פחות מאשרו. (הגוזן ר' ד"ד דיטש)

ולכן גם לענין נחינה חשיב ונתקן, ואם כוונת התוט' חינה
לדו' דסוכר שאין קונוין אלא בכל דבר שtat לאמר
אך בפרי', אומר אני וכי היכן הווכר בדברי ר'ש שאפיפיל
פחותה מש' פ' ומדרביה ר'ש' משמע בהדרא דברי', דריש' פ'
אבל בפרט לא אפיפיל שוחה הרכה וכווננה ר'ש' דאייל' באינו
ש' פ' גם ל'ר'ש אין קונוין בפרי'. ותווע' שכן הוא דאל'כ' קשה
ל'ר'ש למלה שניינו בבריתיא קונוין בכל' ע' פ' שאין בו ש' פ'
ניתני סחמא קונוין אך במק' שאין בו ש' פ' וא'כ' אין להחות'
ראיה מעיל', ואמנם התוט' לשיטתי'יו דגם לענן טענה
וכפירה ס'ל' דגם בכלי ע' פ' דלא בעין לחוי' כסוף אבל ש' פ'
בעין דפחות מש' פ' אף אם הוא כל' אינו חשוב ממן
כמבוואר בדרכיהם בקידושין י'א ע'ב' בר'ה והרי טענה
ובcobרעות ל'ט ע'ב' בר'ה מה כלים ע'ש. אבל לדין
דקיל' כדברינו האי והרמב'ם דנסבחען על הכל' אפיפיל אין
כו ש' פ' כמבוואר בש' ע' ח' מ' סימן פ'ח' א'כ' אין ראייה
מחלפיין כלל ומה שהביאו ממתנה דס על המזבח אini תמה
מאדר וכי מבאיין וראייה מנתינה אדם לאדם שהחונה
להנחותו ויש חילוק בין הוא כדי נחינה למטען דמים על
המזבח וכי מה יידין יש למובה אם הוא ש' פ' או לא. ומה
שהביאו ראייה מחתהacha שפטורת כל הכרוי אני אומר עירובין
ערוכה ציריך כי אני אומר שהוא שאמרו שחתהacha שפטורת
הינו להחריר הכרוי לאפקועי איטור טבל אבל כדי נחינה לכחן
ציריך דבר ש'יה'eo בכו ראייה ולפי שסתם כרי' יש בו הרבה
מסתמא באחד ממשים יש בו יותר מכדי נתינה:
וועוד אני אומר אפיפיל היבנה לרובינו בעלי התוט'
דבורותם גוון לא בעין כדי נחינה היינו מושום
שאפיפיל אין לו אלא מעט חטים שאין בכל הטבל כדי
נחינה א'פ'ה האסור עד שיפריש ממנה חרומה ושאר מנתנות
וכבודאי ציריך ליתן לכחן תרומותו וא'כ' ע'כ' לא הקפידה
החרורה על כדי נחינה וגם בה איננו מורה להלטין והכא
דראי אפשר שאני אבל היכא דאפשר ליתן כדי נחינה חייכ'
ליתן כדי נחינה, אבל בחללה שה תורה לא חייכ' בחללה ורק
אם יש שיעור חלה ובשיעור הזה יש בחלק מ'ח' ממן או
עכ' פ' בחלק כ'ד' ממן כדי נחינה חייכ' בחללה ורק
והינו לצאת ידי נחינה לכחן. באופן שאני נשאר שריר
וקיים בזעה זו ששיעור הזה הוא מה'ת.

באופן שיש ג' פרטיטים בהפרשת חלה שלהтир העיטה באכילה אפילו לא הרום אלא כ"ש תמלת הוחורה העיטה, ולבאת ירי נחינה לכלהן חייב מן התורה ליתן חלק א' ממה או מכ"ד מעשרון לכון ואפילו העיטה גדולה מאה עשרוניות ווצא בחלק המגיע בעשרון אחד, ומדרבנן החזיב על כל עיטה לפי גדרה החיב הכה"ב ליתן אחד מכ"ד בכל העיטה והנה חותם אחד מ"מ"ח בכל העיטה: ומעטה יחרשו דבריו רשי' בפירושו בפ' שלח לך על נכון. כתורמת גורן שלא נאמר בה שייעור כי נהגיין לפטור העיטה שוכן כחוב אבל חכמים נתנו שייעור

היה כבר למד מהה דכתיב
ילמד על חורמות חורה ועל זה
ונוגאת לדורות והינו חלק העם
הכבד לא"ה אין למד דשם של
ספר שאינו נהג לדורות וא"כ
רש"י נזכר

עו

ה

א

ב'

ג'

ד'

ה'

ו'

ז'

ט'

י'

כ'

ל'

מ'

נ'

ס'

ע'

פ'

צ'

צ'

ע'

ונענחתה ייל לרסתור לא סבר כההוטפות דוגם בשוטה מההפקת אלא דס"ל לרסתור דכין שהיא נשאת לשוטה וזראי ניחא לה לatoi לה בנים וא"כ בכל הנושאן אינה מההפקת אף בשעת לשוטה. והשתא שפיר פסק הרטור ודנשואיה לשוטה פוסלה מאכילת תרומה היינו מושם בחישין שמא היא מעוברת ומתחנין דתני שוטה אינו פוסל היינו מושם קניין אינו פוסל ודלאו קניינו קניין ונ"מ ריגען מ' אחר הנושאן היא מותרת לאוכל בתרומה הויאל ועודין מיא בעלמא הוא כתירוץ ר'ח.

בזה יש לישוב זדוק בלבוש הטור דבכל הסימן תנא לשון נשאת כגן בכהן שנשאת לישראל וגם בת כהן שנשאת לכהן וכאן גבי חרש ושותה נקט בת כהן נשואת לישראל ולא נקט נשואת לישראל ולפי מה שכחתי את שפיר והטרו מדייק זוקה היכא שהיא נשואת כבר דהינו אחר ארבעים יומם דאו הדיא נפסל לאוכל בתמורה שהיא מעוברת אבל חוץ ארבעים יום ליא מותרת ולא נפסל לא משום קניין דאין לשוטה ממשום שהיא מעוברת נמי ליכא הויאל ותוון מ' יום מיא געלמא הווא. והטור הוכיח דלא אמרין גבי נשואת לשוטה שהיא מהפהפת משום דקשה למה לא תני מהנתינן קפן פחוות מט' שנים ויום א' כמו שהקשוו בתוספות במתניתין בר"ה המפתח והשותה ותירוץ התוספות דלא תני לה משום טיפא דתני ילדה זה היה ואה דחוק להטור. אבל לדעת הטור הוא ניחא ולא מציא מימייקט קפן בהרו שוטה הויאל ואינס דוכים ברידן ושותה יינוי פוסלה רק בארכבים יום אבל אחר מ' יום פוטל ושותה ושם מעוברת היא גובי קפן אין פוטל אותה כל מן שהוא קפן אפיי אחר ארבעים יום הויאל ובקען לא חיניינו שם מערבה בראם בראם לא גומצברן.

וגם לפיז יש לחרץ גם קושית המהראש"א דמקשה דלמה פריך הגמור ולייחסו שמא היא מעוברת על אונס מפתחה אמאי לא פריך הגמור על שוטה רתנה איינו פסול אמאי היא מותרת לאכול בתורמה ולהיחש שמא נתעכברה לגבי שוטה הקירושיא חמורה יותר ודהה שוטה בעל כמה בעילות זאונס לא בעל אלא עבילה א' ובכמה בעילות

היה כבר למד ממה דכתיב אחד אהזו מוחשיים שזה
ילמד על חרומת תורה ועל זה השיב שחרומת מודין אינה
נוגגת לדורות והינו חלק העם אבל חלקו לא כהו והוא
הצבא בלא"ה אין למד רשם לא כתוב אהזו ועל זה אמר
שפיר שאינו נהג לדורות וא"כ דברי הרמב"ן וגם דבריו
רש"י ונוראים:

אחר שכתחמי זה נזמנתי עם הרוב הגדול חוד מ'ב"ד
הגדול מורה"ר יעקב, ג"ב נ"ז וחכירני שוגם ביום
גביה תמורה חדש ג"כ איתא אי לפין מתורתה מדין.
ובבאו הבית עינייתו שם דף כ"ד ע"א ואמרתי שישו בני
מעיר כ"ר שבפירוש כתבו שם החטיפות בר"ה מתורתה
מעשר כ"ר שיוור נראה ללימוד מדין אחד מחמשים
מלמדוד מאחר חממש מאות מכח דברי היירושלמי הנ"ל
דגבי אחד אהוו מחמשים ורשין כל מה שאתה אהוו
במקום אחר יהיא כוה ונחתיל לב ג"כ להרץ שיטת רשי" שט
דריפיש מתורת מדין הדינו אחד מחמש מאות וטעמא
ריש תומה מתורה ילי芬ן ושם גבי תורתה החדש לא
כתב ממש ושפירות יליFinן מתורתה מדין אחד מחמש מאות
רכבתיב ג"כ לשון תומה והרמות ומלאך מחמשים מטעם
אהוו לא רצה לפреш לפי שלהמסקנא דכאן דורות מעשה
לא יליFinן משא"כ תורתה אחד מחמש מאות שעוז מאגשי^ה
הצבא שפיר היא מצוא לדורות כמו שפירשתי לעיל דברי
הרמב"ן ומחרוץ שם קושיות התוס"ה שהקשו פשיטא דיווח
יש למלמד מתורתה מעשר דורות מדורות גם תורתה אחד
מחמש מאות הוא דורות ודרבי רשי" נקונס בשתי הסוגיות. והוא וזה שלם.

ב"ד א"ג הדרש.

סימן רב

תשובה מבן המחבר להגאון מוה' זרחה אידלוי זצ"ל:

חכם הרוחים כל זו לא אנים לה. הנורין ליה שביל דנור רעה. רעה שפטו ברור מלול מילון לצד עלהא. והיה כבוד ורוכת הנאן הנורול בחרופו מורה. והמ איזו יורה לאייה.

כבואו לבי שמי עינוי על מה שהיה ליفتحן פה עם כבוד מר הוא ניחוח רב בדורות החמיה הגדולה על

(17)

Eliezer ben Samuel, of
Metz

57

ספר יראים

חבור נפלא על מצות התורה

זה בא בפסקים ראשונים ואחרונים שהבר אחד מרבני קשיישאי הוא
רב אדרמיך רבינו אליעזר ממיין זצ"ל אחד מבני התוספות
ותלמידו רבינו יעקב תם זצ"ל.

נתקן פב"י המונה בהיכלותיקה של מלכות צדקה נבאיש תחת הטימן 1309 פ"ג על ידי החכם
מוח"ר ישראלי איסר ז"ס משה נאלדבלום, בפקודת והזאות הרב החכם מהר"ר
שלמה ולמן חיים האלבערשטאם היי.

ואני קנייתי הזכות להרפסתו עם באורי

טו עפות ראמ

אשר חנן ד' את עבדו

אברהם אבא נא"א מהר"ד אליהו שיט נ"י ליד מינסק דליטה.

וילבָא

300 ג. טרכא]

1962

פרטנות לבן כהן ובכהן לא יצא דכתייב (ה) ואיש כי יתן נתינה כתיב ביה הטעש לבן עד שתהא השבה

7 יש לתפוחה על נתינית חלוקות הבא אמורין כי יון בשונה פרוטה והכini נמי אמורין בפטחים פ' כל שעה [יין כ'] ומונת לחלק את הקישוט בשותה פרוטה... וגבי תרומה כתריב חתן לו... ואומר שמאול [קיטין קי' ג'] חותנהacha פוטומת את החבירו... וכברירותות פ"א [ה'] אמר רב וkopf מחלוקת בנתינה דארשר יtan סמגנו על זו ובשני דשניאיג אבל נהניה דעלמא דברי הכל בכיוון... ולענין ראשית [הנץ] אמר [קיטין קי' ג'] כי לעשות ממן בערך נבדקן שאסביר חתון לו שווייא כו כדי נתינגה... והורייני אומר מה ראו הכתבים לילאךם ההיא דראシアית הנז'

צופות רם

ר' יהושע בן לוי לטעוד לשירות כחוב שם דבר הראוי לשירות. הלויא דרכותיו דטריש נתינה דעליה בכוחות התהיא דעתך (א) אצל נחינה דעתך דפה ר' יוסוף דבין ר' מאי ור' יהודה סבירא להו דרכותיו דפה ר' יוסוף דבון ר' מאי ואמריו דהוילא נחינה בכוחות וטעמא ר' יהושע חומם דרבינו כי איגאל ואיבילה בכוחות, הלויא דרכותיו דאמור שמאול ברחות אהת לפטור ולהוציא טריי קאמר. וטעמא שאיסור טבל נפקא לנו בשלוחי אלו הן גושרפן [ג' י' ב'] בדרכיב ולא יחולו את קרשוי ישראלי אשר יוציאו לה' בעתריות לתורום המכובן מדרב אל הנקריא הרמה מוציא טריי טבל והרמות באשות פרותה ושלאה בכוחות. קראירין ביזמא פ' ב' [ג' י' ב'] בגין ר' אבן הרמת הדשן בכמלה שמייריו פער יליין או מתומות מדין יליין ופשיט דיליפין גוש והרים והרים, מוהרים טפנו בקמנצ'ן.

ר' יהושע טבעין או טבעין מתרומות מדין יליין ופשיט דיליפין גוש והרים והרים, ותרומה גדרלה (ב) או אפישר לזרמה ש晦רי ראשונה היא להרמות טבער ולא פ' שעירוא הילך יש לנו למלוד ברוחבר המכובן שיעורה וטער ראנון ובתרומות טבער אחריה פ' שעורם למגן שחרמת הרמה בכל שווא להוציא טריי איסור טבל אבל לקים מצות (טבל) נתינה דרתון לו לא אמר שמאול בכל שווא ב' ר' יהושע בן לוי מנתנה בהוניה וחיכן בתוכות והיכן נדרשות והאיך נתינה, נשוב לפреш ט צוות ע' שה'.

סימן קנב (קטה)

כברורים. צוח היב' עליהן בפ' כי חכמו [ולקחת] מושגיאת פרי הארץ. ותניא בפ' פרי: יכול כל הפרופרים
חויכות בכוכוים תיל' מר א שיש ת פרי הארץ ול' אל כל ראי שית ועדין אין יודע אותה טין חיב
אותה טין פטור הדיני דין אמרה תורה (א) ב כורו צבור פ' עומר ושתי הלחם והבא בכורו יהיד מה בכורו
כברור טין פניות אף בכורו יהיד מי' מינס. או מה להלן חיטין ושערין אף בנאן חיטין ושערין תיל' בכורו
ריבך מה הם משבעת הטנים חיטה ושעורה גפן ותאינה וויטון ארץ יית ותמים. סגול (ב) לפועל
ודומתק ריבך אשר שבת ארץ שהכתוב מושבח באלו דכתיב ארץ חיטה ושעורה גפן ותאינה וויטון ארץ יית שטן
ואילו שם שבת ארץ פ' כל קרבנות צבור [אי' י''] תניא, ר' גמליאל מומר נאמר בגין ארץ יית לריש.
ובמנחות פ' כל קרבנות צבור [אי' י''] אל דבריהם שאין להם שייעור הפאה והבכורים
להלן שבת ארץ אף בגין שבת ארץ, ונתן [פ' טה' י''] און סכיאון בכוכוים טושם שנאמר בכורו

גופות ראמ

עמ' ۲۰ עשי

זה השער להי צדיקים יבואר בז

ספר **Maharim Chalora****על מסכת פמחים**

בתוספת הערות והגבות ומראי מקומות בשם

נטעי גבריאל

מאת הצעיר באלפי ישראל

גבריאל ציננער

ברוקלין נ.ג.

יוצא לאור ע"י מכון להוצאת ספרים וחקיר כתבי

ע"ש ה"חתם סופר" ז"ל

בעיה"ק ירושלים תובב"א

שנת תשמ"ז

ואי ר' יוסי הגלילי במויד אמר כי פטור מן התשלומים. אי אמרת בשלמא רבנן ורישא לפי מדහ משלם, חיינו דמשלים בשוגג וסיפה דמויד הוא היה גולן דעלמא דמשלים לפי דמיים, שלא אשכחן לפי מדה אלא בשוגג בדעתיב קרא. אלא אי אמרת ר' יוסי הגלילי אמר כי פטור. ופרק זהה מני ר' יוחנן בן ברוקה היא, ורישא בשוגג בין בחמץ בין בתромה, לאי מoid בחמץ הא איבא ברות ואוי מoid בתромה הא איבא מיתה בידי שמים, ור' יוחנן בן ברוקה בתורייהו אית ליה דפטור, והיינו דנקט במתני דהכא חמץ ותרומה, לאשטעין דרי יוחנן אית ליה הבי בין בכרת בין במיתה וכמו שפרש"י ויל"ב.

הא *למה זה דומה לתרומות תותים וענבים* (ט). ואפשר דבזהו נופה פלוני נמי ר' יוחנן בן נורי ור"ע (ח).

זגנן *לכון את הקדש דבר הרראי ליהו קדש*. מקדש נפקא ליה כמו שפרש"י ז"ל, ואע"ג דלקמן נבי וננתן אמרין ההוא לדבר הרראי להיות קדש. הכי אמר כולהו קראי לדבר הראי להיות קדש אותו (ח).

עמוד ב'

בollowה סבירא *להו חמץ בפסח אטור בהנאה*. ולאו שיטה היא זו (ט), דהא חשב בהו ר' יהודה ור' שמעון וכולחו תנאי דסבירי הци (ט). אלא דלבורי הני תנאי במאי פלוני קא אתי. **לו אין נתינה פחות משוה פרוטה**. ותקשו בעלי תוספות ז"ל (ח) דבכריות (ט) אמרין

היה עוכר שיך למיקום היתרה אוiso, כדאמר לעיל דף כ"ט ע"א דאפשרו כשביטול ומצא חמץ לאחר הפסח גמי אסוד וכי תימא מי קנסא היכי קאמר אי הו שווין ליה לשינוי לתחילת והו עבר עליה הלך קנסין היתרה אותו איסורה עכ"ל. הכי נמי אי הו שווין תרומה ביד ישראל אותו למשרי תרומה ביד כהן לך קנסין היתרה אותו איסורה.

(ב) בד"ה כרכבי נחוניא.

(ג) וכן גוריס ר"ח, ובגמ' שלפניו הגירסת זתים ונוכנים, ועי' בדק"ס שגירסת ר' בינו נcona שהרי זתים ראויים להסקה.

(ד) ופלא שלא הביא פרש"י שכוב שבסמת פלגי נמי בהא רבי יוחנן בן נורי ור"ע.

(ה) וזה גם כוונת רשי' لكمן דף ל"ב ע"ב ד"ה היא מביעי ליה.

(ו) כוונתו כללא בידינו דין הלהה כשיתה, ובאמת

בהלה זו קי"ל חמץ בפסח אסור בהנאה, וכ"כ בחייב הר"ן ורבינו דוד כאן. מדברי רבינו נראה דגמ לשון כולחו סבירא להו ג"כ לשון שיטה, וכ"כ הרשב"א שבת דף י"א ע"א, והובא גם ביד דשיטה לא הו אбел הפנוי קידושין דף ס"ב ע"ב כתוב דשיטה לא הו רק כשגם בעצמו אומר דהוי שיטה, או אמרו דבר אחד, אבל לישנא כולחו סבירא להו לא מקרי שיטה עי"ש. עוד מוכחה מדברי רבינו דס"ל כללא דין הלהה כשיתה דוחה כללא דמשנת ראב"י קב ונקי דהלא כאן חד מהיג' ראב"י והוצרך להרוץ מטעם אחר ע"כ כראמרן. וכ"כ הר"ן קידושין שם והכ"מ היל' אישות פ"ז הט"ז, וש"ך יוז"ר רצ"ד ס"ק ל"א ובברכ"י שם, ובהגחות מהר"ץ חיות ב"ק דף צ"ד ע"א, ובמלא הרועים ח"ב ערך שיטה, ובלשון לימודים סי' חכ"א.

(ז) לעיל דף כ"ח ע"ב.

(ח) כאן בד"ה ואין ובגיטין דף כ' ע"א ד"ה כתבו.

(ט) דף ר' ע"ב.

דאשר יתן ממנה על זר הי' עליה לבונה אמרין דהוי' דכתיב ונתן בידת. ובפרק שלף איש גועלו ונתן לועה ותרצ'ו דהנהו דבריותו ר' כלום ננהו ויצאו כלים לא לא קיימ' (ט).

אי דלית בית שווה (ו) ושוה פרוטה, ואבא שאוי והוא דוקא, ושוה פרוטה אלא דכולי קרא לדבר ח שם' דחוא דוקא דאי לא ביה פרט למועד אצטריך דאבא שאול ורבנן לא פ' שוה פרוטה פירושי קא

(ו) וכ"כ בחוס' גיטין שם, וכונאה שכטבו כן מסבאה ליתן כוית רק כל שהוא.

(יא) דף נ"ט ע"ב ובתוס'.

(יב) גיטין דף כ' ע"א.

(יג) ב"מ דף מ"ז ע"א וזה

(יד) קידושין דף נ"ח ע"ג

(טו) ועי' בכ"ס גיטין דף :

לבד רהיכא שומכון הנו מקרי נתינה פחות משו"פ. גט אין הנתינה רק ספר ה גט שאין נתינה רק נתינה בפחות כ מזבח או בוהן אין המכון להן או למזבח אלא שי עי"ש.

(ט) וכ"כ חרמבר"ן בהשגו ובתוס' ר' י"ד קידושין דף פ"ז ה"ז מהל' מתנות מהו ר' י"ד, ובגהות זבב שאריךות, ובשות' נב"י

דאשֶׁר יתַן מְמֻנוֹ עַל וּרְהִיּוֹנוֹ כּוֹיָת. וְכֵן נִמֵּי בְּמַתָּן בְּהִוּנָה דָאַין לוֹ שִׁיעָר (ט). וּבְמַנְחָות גְּבִי לֹא יִתְן
עַלְיוֹת לְבָנוֹת אָמְרִין דָהּוּ נִתְהַנֵּה בְּכּוֹית (א). וּגְבִי גְּטַת אָמְרִין (ט) כְּתָבָו עַל אִסּוֹרִי הַנָּאָה בְּשֶׁר אַעֲגָז
דְּכַתְּבֵב וְנַתְּנֵן בִּידָה. וּבְפִרְקָה הַזָּהָב אָמְרִין (ט) קְוִנִּין בְּכָלִי אַעֲפַי שָׁאַין בּוֹ שָׂוָה פְּרוֹתָה, אַעֲגָז דְּכַתְּבֵב
שְׁלַף אַיִשׁ נַעַלְוּ וְנַתְּנֵן לְרַעַתָּה. וּאָמְרִין נִמֵּי (ט) חַתָּה אַחַת פּוֹטָרָת אֶת הַכְּרִי אַעֲגָז דְּכַתְּבֵב בִּיהְתָּנֵן לוֹ.
וְתִירְצָו דְּהַנָּהוּ דְּבָרִתָּה וְדְמַנְחָות לְשׁוֹן שִׁימָה נִינָהוּ וְלֹא לְשׁוֹן מַתָּנָה. גְּטַת דְּהִיּוֹנוֹ סְפָר, וּקְוִנִּים בְּכָלִי
כְּלִים נִינָהוּ וַיֵּצְאוּ כְּלִים לְמַה שָׁהֵן (ט). וְתִרְמָה מִידִי טְבַל הָוּא דְּפָטָר לָהּ. אַבְלָל מַצּוֹת נִתְהַנָּה וְדָאַי
לֹא קְיִם (ט).

אי דְּלִית בּוֹה שָׂוָה פְּרוֹתָה קְרָן נִמֵּי לֹא לִישְׁלָם. מִינָה מִשְׁמָעָ לִי דְרַבְּנָן תְּרָתִי בַּעַו בְּיוֹת
וְשָׂוָה פְּרוֹתָה, וְאַבָּא שָׁאַול לֹא בַּעַי אַלְאָ שָׂוָה פְּרוֹתָה. וּבַהָא פְּלִיגִי דְרַבְּנָן סְבָרִי אַבְּיָלה תְּחִיב בֵּיה
וְהֵיא דּוֹקָא, וְשָׂוָה פְּרוֹתָה לֹא צְרִיךְ קְרָא דָלָא אַשְׁבָּחֵן תְּשִׁלּוּמִין וּמְקַח מְמֻון בְּפִיחוֹת מְשׁוֹתָה פְּרוֹתָה,
אַלְאָ דְכּוּלִי קְרָא לְדִבְרֵר הַרְאֵוִי לְהִוּתָה קְדַשָּׁתָה. וְאַבָּא שָׁאַול סְבָר מְכַיּוֹן דְכַתְּבֵב קְרָא לֹא שָׂוָה דְבִתְבֵב
שְׁמָם דְהַנָּהוּ דּוֹקָא דָאַי לֹא לְשִׁתְוקָן קְרָא מִינָה וְאַנָּא יַדְעַנָּא, אַלְאָ שְׁמָם נִתְהַנָּה דּוֹקָא, וְאַבְּיָלה דְבִתְבֵב
בֵּיה פְּרָט לְמַזְוִיק אַצְטְּרוֹדִיךְ דּוֹקָא בְּאַכְּיָלה מְחַיֵּב וְלָעוֹלָם לֹא בַּעַי שִׁיעָר אַכְּיָלה, וּרְבָבָסְבָּר סְבָר
דְּאַבָּא שָׁאַול וְרַבְּנָן לֹא פְּלִינְיָה דְתְּרוֹיְיוֹה בַּעַו תְּרָתִי וּבְרִיתָהָא דְקַתְּנָי אַבָּא שָׁאַול אָוֹרֶד שִׁיחָה אַבָּוּ
שָׂוָה פְּרוֹתָה פִּירּוֹשִׁי קָא מְפָרֵשׁ לְמִילְתִּיּוֹה דְרַבְּנָן (ח"י) (ט).

וְאַוְרָר כָּתֵב וַיְשַׁלֵּחַ לַיְלָה לְוֹמֶר בּוֹה דְכַר חַדְשָׁה לְאַקְרָמָנִי בּוֹה
שָׁוָם מְפָרֵשׁ אוֹ פּוֹסֵק דְשִׁוִּי מְצֹוֹת יְשׁ, מִצּוֹת הַפְּרָשָׁה
וּמִצּוֹת נִתְהַנָּה, וּבְחֵי מַהְרָ"ץ חַיָּת גִּיטִּין דָרְכֵי ע"א
בְּתוּסֵי דָה דִילְמָא כָּתֵב עַלְיוּ וּנְעַלְם בְּמַחְכִּית כִּי כָּבֵר
קְדָמָהוּ גָדוֹלִי הַקְּדָמוֹנִים ע"כ, וּרְאָה בְּשָׁפָ"א בְּסָגוֹנִין
שְׁחִידְשָׁן כֹּן מַדְעָתוֹ, וְעַיִן בְּהִגְבָּהָה שָׁם. וְעַיִן בְּעֵמֶק
בְּרָכָה (וּוּעֲרָתְהִיּוּמָעּוּ) אֹתָה יְדָה שָׁהָאָרִיךְ בְּדִבְרֵי הַתוֹסֵה
רַיְדָה וְעַיִן גַּם בְּדִבְרֵר שְׁמָוֹאל בְּשִׁמְעַתִּין.

(ז) וְכֵיכָמָה רַיְסָם מִכּוֹת דָרְכֵי יְחִי ע"א מְדִנְפְּשִׁיה. וְצַעַד
דָאַיְסָמָי אָקָמָר בְּגַמְרָא וְמַיְבָשָׁי אָבָא שָׁאַול תְּרָתִי וְהָא
תְּנִיאָה וְכָרָא אָמָרוּ לוֹ לֹא אָמָרוּ שָׂוָה פְּרוֹתָה אַלְאָ לעַנְנֵי
מְעִילָה בְּלִכְדֵר אַכְל לְחוֹרְמָה אַיִן חַיֵּב עַד שְׁהִיאָה כּוֹ כּוֹיָת
וְאָמָתָה כִּיּוֹן שִׁישׁ בְּכוֹ זִמְרָה מִכְעִי לִיהְיָה תְּבוֹתָה עַכְלִי.
וְלִשְׁתָּחַתָּה וּרְבִינוּ קְשָׁה טְוָבָה דְלִמְהָה לְהַגְמָרָה לְהַחְכִּית
מְלָשָׁן עַד שְׁהִיאָה בָגָן, וְהַרְיָה פְשָׁוֹט בְּכַרְיָה מְפּוֹרָשָׁה
שְׁנַחְלָקָוּ רְבָנָן וְאַבָּא שָׁאַול, וּלְרִוְפָּכִי מִהְפְּרִישָׁה
רְבִינוּ לֹא נַחֲלָקוּ תְּקֵנָה וְאַבָּא שָׁאַול אַלְאָ כּוֹלָם סְיַל
רְבָעִין תְּרָתִי פְּרוֹתָה וְכּוֹיָת. וְעַדְרָא קָמָר בְּגַמְרָא
וְאָמָתָה כִּיּוֹן שִׁישׁ בְּכוֹ זִמְרָה לִיהְיָה מִכְעִיא לִיהְיָה, וְלִשְׁתָּחַתָּה
רְבִינוּ דְגָם. לְרַבְּנָן בְּעַי מְרָתִי, אַבָּא אַיְךְ אָפְשָׁר לְוֹמֶר כִּיּוֹן
שִׁישׁ בְּכוֹ זִמְרָה, דְמְשָׁמָעָ בְּכּוֹ חַודָה סְגִי וְצַעַד.
וּבְרַמְבָ"ס פְּיַי מְהֻלָּכָות תְּרוּמָות הַכְּדָמָה מְבּוֹאָר בְּהַרְיָה
דְחַיֵּב בְּכּוֹיָת אֲפִילּוּ אַיִן בּוֹ שָׂוָה פְּרוֹתָה, וְעַיִשׁ בְּכָמָ

(ז) וְכֵיכָמָה גִּיטִּין שָׁם, אַלְאָ כְּתָבָו מִקּוֹר ע"ז,
וְכָנְרָה שְׁכָתָבָו כֵן מְסָבָרָא דְרַדְאֵי עַל הַכְּהָנוֹת אַעֲגָז
לִתְהַנֵּן כְּדַת רַק כֵל שְׁהָוָא.

(א) דָרְכֵי נַעַט ע"ב וּבְתוּסֵי שָׁם דָהּ מֵי בעין.

(ב) גִּיטִּין דָרְכֵי ע"א.

(ג) בְּמַמְדֵי מַיְזָעָה וּמַתְּוֹדָה קְנוּים.

(ד) קִידּוֹשִׁין דָרְכֵי נַעַט ע"ב וּחְוָלוֹן דָרְכֵי קָלְזָעָה ע"ב.
(טו) וְעַיִן בְּכֵיכָמָה גִּיטִּין דָרְכֵי כְּאָעָד דָהּ דְלִמְאָה שְׁכָתָבָו
לְבָאָר וְהִיכָּא שְׁהָמְכּוֹן הַנְּמָתָה לְמַתָּמָן וְהָלָה לֹא
מְקַרִי נִתְהַנָּה פְּתָוחָתָה מְשׁוּבָ"פּ, אַכְל בְּגַט הַמְכּוֹן שְׁחַקְבֵּל
גַּט אַיִן הַנְּמָתָה רַק סְפָר הַכְּרָתָה וְלֹא שִׁיוֹי שְׁלַהְנִי.
לְשָׁאָן נִתְהַנָּה בְּפִיחוֹתָה מְשׁוּבָ"פּ, וְכֵן בְּנִתְיָהָה דָמָע
לְכָהָן אוֹ לְמוֹבָח אַלְאָ שְׁכָפָה וּתְקֻדּוֹתָה הַקְּרָבָן הָוּא
עַיִשׁ.

(טו) וְכֵיכָמָה גִּיטִּין בְּהַשְׁגָּהָתוֹ לְסֶפֶר הַמְצֹוֹת שָׁוֹרֶשׁ י"ב,
וּבְתוּסֵי רַיְדָה קִידּוֹשִׁין דָרְכֵי נַעַט ע"ב דָהּ חַתָּה, וּמַלְיָמִדָּה
פְּיַי הַזְּמָלִי מְחַנּוֹתָה כְּהָנוֹתָה בְּשֶׁם וּבְכִינוֹן יְשֻׁעָה (בתוּסֵה
רַיְדָה), וּבְהִגְבָּהָה זָהָב שָׁבָא עַל תּוֹסֵה שָׁאַנְצָה אַנְצָה
בָּאָרִיךְ, וּבְהִגְבָּהָה זָהָב שָׁבָא עַל תּוֹסֵה רַיְדָה סִיְּרַיְדָה.

לְפִי
דָלָא
דָהָא
ברת
טור,
בֵין
עַמִּג
עַאוּי
וְרִי
ותִי
זִינָן
בְּחֵי
ישׁוֹן
בְּאָא
בְּאָר
חוּר
דָבָר
יטָה
אַיְזָן
ינְקָרֶה
אַחֲר
הַלִּי
בְּאָ.
סִי

ל"ג נ"ח ע"מ יצא בשר ונכנסו דנים. דוקא בשביעית אמרין וכי
משום דכתב בה קרש חיה ויש דין קודש
בחילפה ותהיי כבירות גוףן אבל בעז' דכטוב והיתה כל מה
שאתה מהיה ממנו אפילו אלף כולן אסורים:

הניחה למ"ד אין מלמדין. היה רהה מצי לאקשוי דלאו באחד
באין אלא מציריך צרכי רהא לא דמו אהדרין

ל"ג נ"ג ע"ב ומיר סבר טובת הנאה ממון. פירוש ואם יאמר לו
אני אתן לך כפי טובת הנאה שבחן אין
שומעין לו שכיוון דבר חשלומין נינחו חיב ליתן לו הפירוט
כאשר הוא

לא רambil' עלמא טובת הנאה אין ממון והבא במתנות שלא
הורמו קא מיפליג. פ"ז וטיבלו משדו הוא אלא שעדרין לא
הורמו ואין חלקן של כהן ערין דלאו בכמי שהורמו דמיין
הילך ממשלים דמי בולו שהוא אומר לו אני הייחוי רוצה למboro
טיבלי' לאחרים ומיר סבר בכמי שהורמו דמיין והילך אין לו
להובעו דטובת הנאה אין ממון:

ל' חטה אחת פומרת את הכרוי. ראייתי מקשיס והוא תנן לו כתוב →
ובעינן כדי נתינה בדורשי' נבי' ראשית הננו. ונראה לי
לחרץ הבודאי מצוה ליתן לו דבר חשוב בחרטן בפ' ראשית הננו
וכמה הוא נותן לו משקל כי סלעים שנאמר תנן לו שישא בו
בדרי נתינה. והכי נמי תנן בשלוי פיה אין פוחתין לעני בגורן
מחציאי קב' חיטאים וכבר שעורי' כי' עד מדה זו אמורה בכינויים
ובבלויים ובישראלים. פ"ז נסakash תרומה בגורן לכחנים או
מעשר ראשון ללויים אל יפחוות לכל אחד מחציאי קב' שישא בו
בדרי נתינה. אבל מיהו ע"פ' שמצוותו בך אם אין רצה לקיים
מצוות ותרם חטה תחת מכל הכרוי ניתקן ויצא מיד' טבלו
אללא שלא קיים מציאות נתינה. והג' תנן בפ"ב תרומות אין
חוורטן מן הטמא על הפלhor ואם תרם שונג חרומות תרומה
מיד לא עשה כלום ומיתינתן לה במסכת פסחים בפרק כל
שעה ובימות בפ' האשח פ"י אין תורמן מן הטמא על התותר
אמר קרא תנן (ג) ולא לאורו ואע"פ' שמצוותו בך אם תרם
ניתקן טבלו ואע"פ' שחייב מצוה. והוא דקתיי במודיע לא עשה
כלום פלוני בה בהאה רבבה הרבה אמר לא עשה כלום
אפילו ההוא נריא הדר לשביבליה. (ד) ורב זביד אמר לא
עשה כלום (ה) ואפילו ההוא לתקן את השירים אבל תרומה
הוא וכל זה משומש קנסא אבל תרומותיו מן דינא תרומה היא
ואע"פ' שחסר מצוה: ל'

דמתקי' דבשלמא אי אמרת דאסורה משעת שחיטה הכא
שairoע פסול בשחיטה אפילו רבנן יודו דלא שמה שחיטה
ולהבי' שריא אלא אי אמרת משעת קיחה אסורה כי נמצאת
טריפה מי' איכפת לנו דהא מקם הבי' חיל' איסורה עלה ואח"כ
נטרפה ופרקנין. כגון שנמצאת טריפה בבני מעיים בענין שחיטה
טריפה קודם קיחה דלא חיל' עלה איסורה כלל. ולא נהירא
דלאי דקס"ד מעיקרא שאירוע לה פסול (א) בשחיטת נבלה
והוה ליה למימר ונתנבלת בירוג. אלא חיל' דמעיקרא קס"ד
דמיiri בטראות דאפשר דחו' אחר קיחה כגון שנמצאו נקבות
קרום של מוח ובוכזא בו ולהבי' אמר א"ב דלא מיתסתרא עד
שעת שחיטה השתה. ונמצא טריפה מותרת בהנהא וסביר לה
כרי"ש דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה דהא וראי
קורם שחיטה נטרפה אלא לדירך ואמרת משעת קיחה מיתסתרא
כוי' נמצאת טריפה אמרי מותרת בהנהא נירוש דילמא בתר קיחה
נטרפה דספקא דאוריתא הוא ופרקנין דהכ"ע כגון שנמצאת
טריפה בבני מעיים כלומר שנמצאת יותרת בבני מעיים ורשות
ודאי' שבעת יצירה נטרפה שאין יותרת נוצר לאחר יצירה
ברפרישת במסכת חולין. והא דלא פריש בהדייה שנמצאת
ירשות משומש דaicא יותרת דלא פסול כגון במקומות שאם ניטל
בשות' וזה דבר מיותרת נמי איבא טראות אחר כגון נמי קודם
שחיטה ולכך לו תוק' ג' ימים דקים לן. דמקמי לקיחה נטרפה:

הר' מוקצה ונעבד מוקצה. פ"י לא שהקצתה לעז' דהא ק"יל
האומר בית זה לעז' שור זה לעז' לא אמר כלום שאין
הකשרות לעז' אלא פירושו שננתנו לבנורים והאבלו כראשינו עז'
בדיר שליהם והבי' מפ' בתמורה:

ל"ג ט' ע"ב כי אסורי לנגובה לקרבן אבל להריות שרו. כראמיין
התם דכין דאייטך' רחמנא למסירינה לנגובה
מכל דלהדיות שרי:

ובפרט חמוץ. פ"ז ע"פ' שהאשה יכולה לפרדתו בשעה ולהיות
מותרת בו אפילו הבי' כל ומן שלא פראות הוי איסורה
הנהא ונמצא שלא ניתן לה כלום והוא הרין בהקדש דאמר רב' כי
יודעה במיר לא קירש מפני שלא נתחלול והקדש בדקה קאי ואף
על פי שהאשה יכולה לחוללו על שוה פרותה בדקיאמן לן (ב)
הקדש שהוא מנה שהללו על שוה פרותה מהולל אפילו הבי' כל
ומן שלא חילין אינה מקודשת דבשעת קרושין לאו מדי' יחב לה
והיה הבי' נמי הכא. עיין בكونטרטי בפרק השותfine שנדרו הנהא.
שפירותתי בענין אחר:

ול' זכר

(א) פסל נקחיטה נילפה אויל וטא ל' ל' (ב) לעיל לו י"ט ע"ב ואוכט' נק' לוכתט טוכתט: (ג) פמן לו ולט' לט' ל' (ד) מינוט
ולכ' זכיל ע"ס ולט' לו לנא לו כ' נקון כ' ל' לוקני למלוק קס עט ל' (ה) פיכט לולפי' קאול ט' ט' :

(Halah k-t-hi / hatah)

ספר חלה כהלה

פסק הלכות הנוגעים למעשה בכל פרט העניינים השיכים

לדפרשת חלה והמסתעף

מיוסד על פי השו"ע ונו"כ, הראשונים וספריו הפוסקים

עורך בלבושן קל השוה לכל נפש
ומוחלך עפ"י נושאים בצד למצוא נקל דבר דבר על אופניו

ועלוי הביאורים הנកראים בשם

ש"יח הלה

לצין מקור ושרשי ההלכה,
לשוא וליתן במקנון של ראשונים,
ולכאר טעמי הדברים.

עם מפתח מפורט ע"פ סדר א"ב
מסודר לפי עניינים ודוגמאות מעשיות

נערך ונסדר בעזהש"ת ע"י

שמעון יואל בראך

בני ברק
תשס"ז

... שלא
 פרשה בא"
 ע"מ להוציאן
 סה הח"בת
 הנהוג במצות
 חילוב במצות
 להפריש חלה
 ותוחזק בכליה
 שעת הוצאה
 מנונים בתוך
 ירוף מצות של
 המוקף דין
 נחים בניר או
 נזות בכוונה
 זול א' אכילה
 בחולל א' חיוב
 ז' א' חיוב חלה
 הנקיים מבעלי
 ברכה א' נסח
 הפרשת חלה
 מצות שריפת
 בתנור בשעת
 חלה א' איסור
 שלא הפרישה
 שעשו ע"י המרא
 ריש חלה בערב
 ועריכת הסדר

סימן א' מצות חלה

שרשי המצווה / חיוב חלה בארץ ובחולל / דין שריפת החלה

א * (א) **חולש** (ב) **עיטה** (ג) * **בשיעור חיוב חלה מאחד** (ה) **מחמשת מניינך**, (ח) **על מנת לאפotta**, (ט) **חייב להפריש חלה וליתנה לבחן**, **שנאמר** (**ברברת'ו** כ') **ראשית עירסתותיכם** (ו) **חלה תרימו תרומה**.

شيخ הארץ

ל' **חולש** עימה. טעם סמוך מכוון נמיון טמיון חמוצה (מזה שפ"ט) סכם "MASTERICK SAMEACH" שמיומו צלי שמיומו צלי שמיומו צלי סמוך גמונות, ורוכ גמלוט יתו פלאס, רוכ סמוך צלי גמונות צלי סמוך פלאס גלומנו, כדי סמוך פלאס צו ע"י סמוך ויקד נס ווות נספנן, ומלה קעיפה מזון נזוף ומזון ננטף. גס למון יקי צו מטלמי פקס טעומקן מיל געוזלום וקס פלאס מצלוי גיעפה כלל, שאלן צמראות גורן יט לאס עטן לאעזייל סמונטה נסנלה ולטמן הוותה, הצען כמן יכו מוקס לאס מגני געל צן קלוס".

והנה צוים דבריו סוח' בגמ' (פנ' נ"ג): רבי הצער דברי יסוד מהו מזון צליין מפליטיס מלך אין ניכסה נמכונם [צלוולות סיין וסאמן] ומולך [קללה] מטה למלה צהעריס [צמילי סיין וסאמן] וכו', וקס גומין [מלך לדין] מטכלין, צהממר יטוקלן מ"ל וכו' ורומסיט עליומיקס ממו נסן נקיות פלאס צלן זימן.

אך לכהולה מ"כ דמטליי סמוא לאמען ימיס מטלמי וכו' קטה לאדי לעט רוכ פפוקיס דמל"ת קגי נטפלת כל צטו (כמו ציטרנאל נקמן כי...) מ"כ מ"ק ימי מטלמי פקס מלהו מסגו, ונס נטינט קנווצי (טונט נטעף כ') דקונד סמס"מ היכל מיזג צל כדי נמיינס מסונס רמי פטיל לנכי סמיינן, הצען לרוכ פפוקיס קטה,

שיטת ההלכה

(א) **הנה** במצות חלה נכללו שני דברים, האחד הוא חיוב הפרשת חלה, שקדום ההפרשה העיטה היא טבל ואסורה באכילה, וגם כהן חייב על טבל ומהויב להפריש, כמו שדרשו בספרי הובא ברמב"ם פ"א מעשר ה"ג מהפסוק "כן תרימו גם אתם" אתם אלו לוויים, גם אתם אלו כהנים, והשני שלאחר ההפרשה מצוה ליתן חלה לכהן והוא אחד ממתנות כהונת, אבל כהן המפריש חלה מחזיק החלה לעצמו, (רמב"ם שם).

(ב) **חיוב** הפרשת חלה חל רק לאחר שנעשה עיטה, אבל אם הפריש חלה בעודו כמה אינו חלה (שו"ע סי' שב"ז ס"א), ויבואר בארכחה לקמן (סי' ד' ס"ח), ועייר המזויה להפריש בעורה עיטה דכתיב בראשית עירסתותיכם דהינו בעודה עיטה, ובדיubar אפשר להפריש לאחר מכן אפיה (שו"ע סי' שב"ז ס"ה), חרץ מהפרשת חלה ממצות שנוהגים להפריש לכתהילה לאחר אפיה (לקמן סי' ט"ז).

(ג) **לקמן בסי** ה' הארכנו בשיעור עיטה החייבת בחלה בברכה ובלא ברכה, ואין מודדין השיעור.

כהלכה

שיך הארץ

ולפ"ל לעל ידי הפלחת מלה כמה פעמים
יענרכ לאלכין כדי ממיומו, דהיינו מטהוייס
מיטרפיים, וקוצץ על יד ירגז.

מצות* בשייעור החוב חלה. עיין סדרומת סק"ה לכין
ונתינה אצל המפרשים מלה מזוהיק מהלה לעצמו, בסה בגלייני
הכחון הצע"ק (פרק מס' 10): נסמקן צכלניות טעם עלאס
מאות פליטה, לא ט נס גס מות נמייה, דהן
דאלכיניס לוי קרייס למת מזורם ומלה צלאס לכין
המקל, הפלצת לדוכנוש לדין מיזוג נמייה כלל צלאס לכין, לו
לידם לא מזוה נמייה נס כהו צילול, כלג אטוא
ונתן לנעמו הולול וגס הוּא בס, וככיהם מצו"מ
נסכל"ס צר גלוּך (ס"י פרק מס' 3) לכמג לעני הפליטת
מעטך לירך למכו נעני להה, והס ימננו לנעמו לו
ילך ידי נמייה, לא ט להונים מקס לפסק צלאס,
דעכ"מ לדיכמ צכלניות מאות נמייה כלל, דהינו סיא
מאות נמייה לו היא יונת מות נמייה זהה צונטן
לעטמו, רק סיא מחווע למת לכין חמר עיי"מ.

והנה נתקומם לרמאנ"ן (טוטא י"ג) מטויה נאלין
נדכלנים ליכו מאות נמייה כלל רק מאות
פליטה, לאלכינה פל פלטנ"ס (לפי ציטטו ספין
נדוע לרמן"ס דאמוֹס פון נס סמייה, והפליטה כי
אלכינה צעלמלו), לין מפליטים נדכלנים מלה, כלג
הצלה לו טירן מאות נמייה דרכי ממיין ספלה
לעטמו. וכן לוד קמניגלט סטט (טט עיי"מ, רק
במלול סטט (טט) לכמג לדודלי הייל גס נדכלנים צוּוּ
מאות נמייה, ווּה סטמויוקס נעלמס צוּה מקיימיס
סמאלוּס עיי"מ, ועין ל�מן (ס"י ו' טים אלין ד"ה
מדלינן) לטלס צכלניות קרייס לאפליט שטיעול לו
דקגוי גמאשו.

דיקוק* חייב להפריש חלה. לרמאנ"ס (פ"ט פ"ה)
בלשון כמה גלטונו, ואנמייקו שטאו"ע (ט"י סל"ג פ"ה)
הרמאנ"ס "מאות עטה לאפליט מילומה מטעימה וכו'
צנולמל ולטימת עלייקומינס מלט מלימו
טילומלה". ונגה טעטמל דמלמלן צנטטו לזון
מרומה, ולט נקטו לזון מלה כהו צונכל ממייד צמאנלא וצע"ע
טאפליטה מילומה [מלימו מרומה], דמללה דקלה קיינו עוגה (ט"ז אט), וכיון צמאנלא מוקו קמאות

שיך ההלכה

(ד) והן חתין שעוריים כוסמין שיפון
ושבולות שועל (שו"ע סי' שב"ד
ס"א, ובש"ך ס"ק א'). לאפוקי העושה עיטה
מאורוז או דוחן וכיו"ב מן הקטניות
שאין חיבטים בחלה, והתעם שרק אלו
המיינן חיבין בחלה משום שנאמר והיה
באכלכם מלח"ם הארץ, ואין קורי לחם
אללא פת הנעשה מאלו המינים (רמב"ם פ"ז
ח"ב), ועיין בארכוה בזה לקמן (ס"י ב' ס"א).

(ה) לאפוקי אם עושה עיטה על דעת
לבשלה דמבואר לקמן (ס"י ג'
ס"ג) מחולקת הראשונים והפוסקים בזה אם
חייב בחלה, דעת השו"ע (ס"י שב"ט ס"א)
שפטור מהפריש חלה, אך דעת הש"ך שם
סק"ד) דיש להפריש מהומרא אלא ברכה.

(ו) שו"ע (ס"י שב"ב ס"א). ולענין נתינה
לכהן בזומה זו עיין לקמן (טיען
יע"א).

(ז) חלה ذקרה היינו העוגה (רש"י שם),
והחלק שמספריש נקרה תרומה,
וחז"ל קראו להחלק שמספריש בשם חלה,
וטעם שקרו חז"ל חלה מבואר בש"ז
(ס"י שב"ד ס"ק ב') דמדובר בזה שייעור חלה,
דהיינו מג' ביצים, דחללה בגימ' מג',
ויעין עוד מש"ב בזה לקמן סי' ד' שיח האיז
ד"ה מג' ביצים). ובספר הכתב והקבלה
(במדבר ט"ו כי) כתוב שהטהעם שנקרה חלה
הוא משום שה הפרישה מחלת את העיטה
ומוציאה מן הקודש אל החול, שקדום
שהתרם תרומה זו מהעיטה היא קודש,
وع"י הפרישה נעשה חולין.

לכן מלה מטיליכ גמוא, נפלות מות ספלה וט
גמי מפליטין ומברלען דהו;

מצות ההפרשה והנור
ב (ה) יש מי שאומר ע'
שיה דז
(ח) הרמב"ם בספר ז
מנונה
לכהן למצחה אחת, ה
ה הפרשה ודינה לה
שבאיור הרמב"ם במאי
שרש י"ב בא"ד) "כי ה
שיש לו לחתה הוא חי
והיינו שישית הרמו
חליקי המלאכות של מ
למצורה בפנ"ע, והי
והפרשת חרומה ומע
שמוצה אחת הם, ולדנו
בשעת הפרשה ש
המצורה, זהబרכה קא'
להכמה

(ט) הרמב"ן (בחשגות
יב' מט
וסובר בדברים הטובי
כגון בחלה שכל עיסוד
באכילה עד שמספריש
בשתי מצות נפרדות
שנאמר (במדבר ט"ז)
תרומה, כי' מצות נהניד
פסק ב"א) מראשית ערו
חרומה, והה בתורמוד
ב' מצות, מצות הפרש
והיה באכלכם מלחו
תרומה לה', ומזכות נח
"ח ד") ראשית דגnek ח

לכן מלה מטיליכ גמוא,
נפלות מות ספלה וט
גמי מפליטין ומברלען דהו;